

לא לתר לגאולה

הקריאה שהסעירה את העולם היהודי

י"ג תשרי | ד

נערך ע"י:
ועד חיילי בית דוד
בית משיח, בית חיינו
770 איסטערן פארקווי, ברוקלין, נ.י.
מו"ל:
אש"ל - הכנסת אורחים
מחלקת הוצאה לאור
להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת הדיוור בדוא"ל:
vaad770@gmail.com

///////

פתח דבר

ב"ה

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,
שלום וברכה

ברגשי גיל ושמחה הננו מוציאים לאור את הגליון הרביעי מסדרת 'קבצי חודש השביעי בליובאוויטש - תשרי תשע"ה' הנקרא בשם "לאלתר לגאולה".

בקובץ שלפנינו יוכל הקורא למצוא בין היתר את המדורים:

• "בחצר המלך" - יומן מתחילת ימי חג הסוכות תנש"א - כפי קביעות השנה - במחיצת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח. במסגרת מיוחדת הובא הסיפור המופלא של יו"ט ראשון של חג הסוכות תשנ"ב, אז עמד כ"ק אד"ש בעצמו בסוכת 770 והביט על כל אחד ואחד מהחסידים כיצד הוא מברך על הד' מינים של הרבי.

• "א חסידישע מעשה" - לקט נדיר של סיפורים עלומים מתולדות חייו של כ"ק אדמו"ר המהר"ש נ"ע. בהמשכו של הקובץ, במדור "התוועדות חסידית", הבאנו התוועדות מיוחדת סביב פתגמו המפורסם של כ"ק אדמו"ר מהר"ש שצריך ללכת מ"לכתחילה אריבער".

• "לומדים גאולה" - אודות השמחה הגדולה של זמן הגאולה המתחילה כבר בזמננו, לאחר שכ"ק אד"ש הורה מפורשות שכעת הגיע הזמן ל"ימלא שחוק פיננו", מכיון שנשיא דורנו כבר התגלה בכל התוקף כמלך המשיח. המדור מוגש לרגל י"ג תשרי, בו נוהגים בשנים האחרונות ב-770 לערוך ריקודים מיוחדים לקבלת פני משיח צדקנו.

• "הקריאה הקדושה לאלתר לגאולה" - סקירה מרתקת אודות ה'קול קורא' בו יצא אדמו"ר הריי"צ בשלהי שנת תש"א "לאלתר לתשובה - לאלתר לגאולה", כולל סיפורים מיוחדים ועובדות מעניינות אודות הרעש הגדול

שקריאה זו פעלה בעולם היהודי בכלל ובקרב עדת החסידים בפרט. בהכנת הסקירה נעזרנו בארכיון השבועון העולמי 'בית משיח'.

ויהי רצון שהקובץ אכן יפעל את פעולתו ויוסיף באור וחום האהבה וחיזוק ההתקשרות לאבינו מלכנו משיחנו נשיאינו הנצחי שליט"א.

ולאחר שכבר זכינו שהמשיח שבדורנו נתגלה ובישר לעם ישראל את הבשורה לה חיכו יהודים אלפי שנים: "ענוים, הגיע זמן גאולתכם!" - נזכה תיכף ומיד ש"הוא יושיענו ויגאלנו שנית בקרוב וישמיענו לעיני כל חי לאמור: הן גאלתי אתכם אחרית כבראשית להיות לכם לאלקים", ונעמוד יחדיו מתוך אהבת ישראל אמיתית מול פני קודשו ונכריז בפניו מעומק ליבנו: יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד "חיילי בית דוד"
770 בית משיח, בית חיינו

אש"ל - הכנסת אורחים
מחלקת הוצאה לאור

ימות המשיח, י"ג תשרי תשע"ה
יום היארצייט דכ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע
שנת הקי"ג לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ברוקלין נ.

תוכן עינים

פותחין בדבר מלכות

6.....!?! בא? 6.....!

בחצר המלך

9.....

א חסידישע מעשה

16.....

הקריאה הקדושה: לאלתר לגאולה

24.....

לומדים גאולה

44.....

התוועדות חסידית

48.....

פותחין בדבר מלכות

הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אדמו"ר הריי"צ הכריז 'לאלתר לגאולה'
לפני עשרות שנים

והרי משיח עדיין לא בא!

הייתכן שהרבי טעה - חס ושלום - בדבריו?!...

א. בהמשך להמוזכר לעיל אודות ענין הגאולה - ישנם כאלו שמתעוררת אצלם תמיהה ופליאה (אף שמטעמים מוכנים אינם מעלים תמיהה זו על דל שפתם):

הייתכן, מהרהרים הם, שיושב לו יהודי לדבר ברבים, ובכל התוועדות והתוועדות מכריז ללא הרף ואינו מפסיק לדבר אודות נושא אחד - ביאת משיח צדקנו, וחוזר על הכרזת בעל הגאולה ב"הקריאה והקדושה": "לאלתר לגאולה", ובהדגשה - שאין זה דבר שנדפס בלבד, אלא הכוונה לביאת משיח צדקנו בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ותיכף ומיד ממש, ביום זה עצמו, ובנדוד - יום השבת פ' פינחס תשד"מ! וכמו כן אומרים בכל פעם שינגנו "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו", ומדגישים שאין הכוונה "במהרה בימינו" מחר, אלא היום ממש!

בודאי מאמין כל יהודי שמשיח צדקנו יכול לבוא בכל רגע - "אחכה לו בכל יום שיבוא", אבל אעפ"כ, מהרהרים הם, מהי פשר ההנהגה לדבר ללא הרף על ענין זה, ולהדגיש בכל פעם שברגע זה ממש יכול לבוא משיח צדקנו - דבר שקשה לפעול ברגש של האדם שיתייחס לכך כאל דבר מציאותי, בשלמא כאשר מזכירים פעם אודות ביאת משיח צדקנו - נו, סוכ"ס הרי זה מעיקרי האמונה... אבל מהו פשר הדיבור והלהט בענין זה ללא הרף, בכל התוועדות והתוועדות, כאילו היו רוצים להכניס את הדבר בראשם של השומעים בכח...

ויתירה מזו - ממשיכים להרהר - אותו יהודי שמדבר אודות ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים תיכף ומיד ממש. הנה בה בשעה מחזיק על השולחן "סידור" כדי שלא לטעות ח"ו בנוסח ד"ברכה אחרונה", שבה מדובר

אודות הגאולה בלשון עתיד! וכמו כן מחזיק את הסידור כדי לומר בתפלת
מנחה "צדקתך צדק" - ענין הקשור עם גלות כו', דבר והיפוכו!
אלא מאי - מסיקים הם - ענין זה הוא בגדר של "חלום"... חלום טוב ויפה,
ובנוסח התפלה שאומרים בעת ברכת כהנים: "שיהיו כל חלומותי עלי ועל כל
ישראל לטובה", אבל לא דבר מציאותי [והרי גם בהלכה מצינו חילוק בין דבר
מציאותי ל"חלום"], וא"כ, טוענים הם, לשם מה צריכים לדבר אודות עניני
"חלומות"?

ב. הרהורים ומחשבות אלו אינם נובעים מחוסר אמונה ח"ו. שכן, כל יהודי
מאמין שמשיח צדקנו יכול לבוא בכל רגע, אבל אעפ"כ, בידעו שנמצאים
עדיין בגלות, "אכתי עבדי אחשוורוש אנן", ואילו היציאה מהגלות תהי' אך ורק
ברצונו של הקב"ה, כדברי בעל הגאולה בג' תמוז: "לא מרצוננו גלינו מא"י
ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו כו' והוא ית' יגאלנו כו' ע"י משיח
גואל צדק כו'", הנה תחושת הגלות חדורה כל כך ברגש האדם. עד שהאמונה
אודות הגאולה היא באופן של מקיף בלבד!

[. .] מכיון שהאדם חדור כל-כך ברגש הגלות - אינו יכול לחוש ענין של
גאולה, ועד כדי כך, שכשאר מדברים עמו אודות גאולה - נראה הדבר אצלו
כ"חלום"!!!

ג. אמנם, לאמיתו של דבר - ההיפך הוא הנכון:

[.] ה"חלום" הוא - לא הדיבור על הגאולה, אלא אדרבה: מציאות הגלות היא "חלום", שכן, מה ליהודי ולענין של גלות! ואילו הגאולה היא - בהקיץ, זוהי מציאותו האמיתית של יהודי!

[.] הן אמת שברגע זה נמצאים עדיין כחשכת הגלות ממש, אבל אעפ"כ, מכיון שכללות ענין הגלות הוא "חלום" שענינו חיבור הפכים - הרי ברגע אחד יכול המצב להתהפך מן הקצה אל הקצה, היינו, שיוצאים מ"חלום" הגלות ובאים למציאות האמיתית - גאולה בפועל ממש!

[.] ובפרט לאחר ששניא דורנו הכריז "לא לתר לגאולה", והודיע שהמצב הוא ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", משיח צדקנו עומד מאחורי כתלנו... וכותל

זה אינו באופן של מחיצה כו', שכן, יש בו "חלונות" ו"חרכים", ומשיח צדקנו "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים", והרי פשיטא ש"מבט של משיח" ("משיח'ס א קוק") פועל פעולתו... וא"כ, בודאי שבידו של כאו"א לפעול שהגאולה תבוא במהרה בימינו, ולא רק מחר או לאחר זמן, אלא היום ממש. שבת פ' פינחס שנת תשד"מ, ובשבת זו עצמה - לפני תפלת מנחה, ובפשטות - שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמשיח צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בכר ודם, נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים...!

ד. ישנם הטוענים שמזה גופא יש להקשות: הכרזת נשיא דורנו "לא לתר לגאולה", "הנה זה עומד אחר כתלנו", היתה לפני עשרות שנים, ואעפ"כ, עדיין לא בא! וגם אליהו הנביא עדיין לא בא לכשר על הגאולה!

הנה קושיא זו עצמה באה מצד העובדה שחדורים ברגש הגלות... ובמילא לא יכולים להשתחרר מ"חלום" הגלות, ולהרגיש שהמציאות האמיתית בהקיץ היא - הגאולה בפועל ממש.

(התוועדות ה'תשר"מ ח"ד, סעיפים י"ד-י"ג, ע' 13-2210)

לאמיתו של דבר - ההיפך הוא הנכון: ה"חלום" הוא - לא הדיבור על הגאולה, אלא אדרבה: מציאות הגלות היא "חלום", שכן, מה ליהודי ולענין של גלות! ואילו הגאולה היא - בהקיץ, זוהי מציאותו האמיתית של יהודי!

בחצר המלך

יומנים מחודש תשרי בבית חיינו

ברצוני לראות כיצד הציבור מברך...

מדוע נכנס הרבי לתפילת שחרית בשעה 3:00 אחר-הצהריים? איזו בשורה ישמעו השוטרים הגויים לפני היהודים? מי החסיד שזכה לאגוד את הלולב של הרבי? ומה גרם לרבי להתבשא שיש ספק האם צריך לברך ברכות השחר? יומן חי מבית משיח 770 מ"ג תשרי ותחילת חג הסוכות תנש"א - כפי קביעות השנה

לכתחילה אריבער

יום ג' ו"ג תשרי

היום חל יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מוהר"ש נ"ע בעל הפתגם המפורסם: "העולם אומר כי כשאי-אפשר לעבור מלמטה עוברים מלמעלה, ואני אומר שיש ללכת מלכתחילה אריבער".

כ"ק אדמו"ר שליט"א נסע היום ל"אוהל" ובשובו התפללו מנחה וערבית והתקיימה חלוקת שטרות לצדקה.

הצמתים נסגרים לתנועה...

יום ד', י"ד תשרי

זמן-מה לאחר תפילת שחרית נכנסו הרבנים, המשפיעים וכד' מהמדינות השונות לקבל מהרבי שליט"א ד' מינים עבור מדינותיהם, כנהוג. כ"ק אדמו"ר שליט"א בירך את הלוקחים "להמשיך את כל ההמשכות", "המשך זאת לכל השנה כולה".

כן ניגשה אל כ"ק אדמו"ר שליט"א משלחת מיוחדת של אנשי כפר חב"ד שהביאו (ארבעה אתרוגים) ממבחר אתרוגי הכפר. הרבי שליט"א השיב בברכה, ששודרה והוקלטה. (ברכה זו, ביחד עם ברכות ערב יום הכיפורים, הופיעה מאוחר יותר מוגהת ע"י הרבי שליט"א בקונטרס מיוחד).

בצהריים אגד הרב דוד ראסקין שליט"א את הלולב של הרבי שליט"א בסוכה הגדולה (והיו שהספיקו למנות את ההדסים - ח"י מימין וח"י משמאל).

בהמשך הערב
 התחילה שמחת
 בית השואבה
 בחוצות העיר.
 כמה צמתים נסגרו
 לתנועה ובמרכז
 רחוב קינגסטון
 התקבץ קהל רב
 לשירה וריקודים
 שנמשכו שעות
 ארוכות. ליתר
 דיוק - עד אור
 הבוקר, כפי שהרבי
 שליט"א התבטא כי
 יש מקום לשקו"ט
 בענין חיוב ברכות
 השחר...

היום הופיע קונטרס מיוחד ובו מאמר חסידות של
 כ"ק אדמו"ר שליט"א לחג הסוכות. המאמר, על הכתוב
 "בסוכות תשבו שבעת ימים", הוא משנת תשכ"ג והוא
 מהווה "המשך" למאמרים שהופיעו לר"ה וליום וא"ו
 תשרי.

בעוד ההכנות לחג נשלמות מיהרו הכל לבית-
 הכנסת שכבר בשעה מוקדמת יחסית היה מלא מפה
 אל פה. זאת, משום שהציבור הזדרז לתפוס מקומות
 לקראת שיחת הק' של כ"ק אדמו"ר שליט"א. כידוע,
 מאז שנת תשמ"א (זה עשור שנים) נוהג כ"ק אדמו"ר
 שליט"א להשמיע שיחת ק' בכל לילה מלילות חג
 הסוכות בה הוא עומד על עניינה של שמחת בית
 השואבה, האושפיזין של אותו יום, שיעורי התורה
 המיוחדים לו וכו'.

בשעה היעודה נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לתפילה
 ערבית כשהציבור הענק בלעה"ר שר ניגון שמח
 בהתלהבות. עם עלותו פנה הרבי שליט"א לעבר
 הקהל והניף ידו לאות של הגברת השירה והשמחה
 וההתלהבות גדלה. גם לאחר שהרבי שליט"א כבר

ניצב לתפילה המשיך לסמן כי יש להגביר את השירה ורק אחרי רגע ממושך
 החלה התפילה עצמה, שגם היא נערכה בשילוב ניגוני שמחה ובהתרוממות
 מיוחדת. עם סיום התפילה פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א לעבר הקהל והלך עד
 הסטנדר שיועד לכך בשולי הבימה ופתח בשיחת הקודש.

בסיום השיחה פרץ הקהל בשירת "ושמחת בחגך", והאורחים שבו ומיהרו
 לעבר הסוכה, שם תתקיים בעוד דקות מספר הברכה לאורחים. רבים אחרים
 התאספו בחברות גדולות וקטנות לחזור על השיחה שזה עתה שמעו ואילו
 אחרים פנו לקיים מיד את התחלת השמחה ויצרו מעגלי רוקדים.

אחרי דקות ספורות נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א אל הסוכה. שם, סמוך לפתח,
 היתה מוכנה בימה מיוחדת עליה עלה כ"ק אדמו"ר שליט"א ופתח בברכת
 "גוט יום טוב". בתוך דברי הברכה היתה תוספת דברים בענין ה"אושפיזא"
 של לילה זה.

בהמשך הערב התחילה שמחת בית השואבה בחוצות העיר. כמה צמתים
 נסגרו לתנועה ובמרכז רחוב קינגסטון התקבץ קהל רב לשירה וריקודים

שנמשכו שעות ארוכות. ליתר דיוק - עד אור הבוקר, כפי שהרבי שליט"א התבטא כי יש מקום לשקו"ט בענין חיוב ברכות השחר... הריקודים נמשכו ברציפות רק הקהל התחלף מעט, כאשר מזמן לזמן סרים יחידיים וקבוצות לסוכות שונות, מסיבים להתוועדות ואמירת "לחיים" או מסתפקים בטעימה קלה בסוכה הגדולה שנבנתה ליד מקום הריקודים ואחר כך שבים לרקוד בשמחה...

חלוקת מספרים בתור ללולב

יום ה', ט"ו תשרי, א' דחג הסוכות

השכם בבוקר הוחל בחלוקת מספרים לברכת הלולב על ד' המינים של הרבי שליט"א. כל אחד קיבל לפי התור, כרטיס מודפס ועליו מספר כדי שלא יצטרך להמתין זמן רב מידי בעמידה בתור. וכך ניתן היה לנצל את הזמן שנתר מההשכמה ועד תפילת שחרית ללימוד חסידות ביחיד או בחבורה.

בתוך כך יצא כ"ק אדמו"ר שליט"א אל סוכתו שבחצר ובירך על ד' המינים ואחר כך מסר אותם לידי הרה"ח ר' מאיר הארליג עבור הציבור. מיד השתרך תור של מאות מבעלי המספרים הראשונים וכן הלאה. התור התקדם בוריוזת האפשרית עד שהמנין של הרבי שליט"א הגיע ל"הלל" ואז מיהרו כמובן להחזיר את הלולב ואת האתרוג אל הרבי שליט"א.

השכם בבוקר הוחל
 בחלוקת מספרים
 לברכת הלולב
 על ד' המינים של
 הרבי שליט"א.
 כל אחד קיבל
 לפי התור, כרטיס
 מודפס ועליו מספר
 כדי שלא יצטרך
 להמתין זמן רב
 מידי בעמידה
 בתור. וכך ניתן
 היה לנצל את הזמן
 שנותר מההשכמה
 ועד תפילת שחרית
 ללימוד חסידות
 ביחיד או בחבורה.

בתוך התפילה, ובמיוחד ב"הלל", שילבו העוברים לפני התיבה ניגוני שמחה והרבי שליט"א הרבה לעודד את השירה בידו הק'. אחרי "הלל" ירד הרבי שליט"א מבימתו לעריכת ההקפה ב"הושענות" וכנהוג, תחילה עבר מנין מצומצם כשהרבי שליט"א צועד ראשון אחרי הש"ץ, ואחר כך חזר הרבי לבימתו והביט בכל הציבור שהקיפו אחרי כן.

אחרי סיום תפילת מוסף שב כ"ק אדמו"ר שליט"א ונתן את ארבעת המינים שלו עבור הציבור ושוב השתרך תור של אלו שלא הספיקו לעשות זאת בבוקר לפני התפילה.

בצהריים יצאו קבוצות נוספות לזיכוי יהודים במצות הלולב וזמן ניכר לפני תפילת מנחה שוב היה בית הכנסת מלא מפה לפה, לקראת שיחת הק' הצפויה אחרי תפילת ערבית.

הערב דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א בהתחלת השיחה על המשמעות הרוחנית של העובדה שבשנה זו עורכים בחודש תשרי (בחו"ל) "עירוב תבשילין", ג' פעמים.

הדגש היה על כך שעשיית העירוב היא דוקא בימות החול, בערב יו"ט, והרבי שליט"א הסביר כי הדבר מורה על המשכת קדושת יום טוב אל תוך ימי החול.

מכאן עבר כ"ק אדמו"ר שליט"א למעלותיה הנוספות של השנה - שנת "אראנו נפלאות" שבאה בהמשך ל"שנת ניסים" ופירט במפורש כי המצב במפרץ הפרסי הוא מסימני הגאולה. כן היו דברים על הנס הגדול של השנה שעברה - נס היציאה מרוסיה. אחרי דברים על האושפיזין הוסיף הרבי שליט"א ברכה כי הגאולה תבוא ותיכף ומיד ויכתבו על כך בעיתונים וגם הגויים עצמם יפרסמו זאת ברדיו (עוד ביום טוב עצמו ואנו נשמע על כך מהשוטרים).

לאור דברי ההתעוררות של כ"ק אדמו"ר שליט"א חזרה והתקיימה היום שמחת בית השואבה בחוצות העיר ביתר שאת ביחס לאתמול, ובד כבד - התקיימו בסוכות שונות ברחבי השכונה, בראשות המשפיעים שליט"א, המקומיים והאורחים מכל רחבי תבל.

נבקרת רועה עדרו

כשהרבי עמד להסתכל על החסידים בברכת הלולב...

יום טוב ראשון של חג הסוכות תשנ"ב

בשעות שהלילה הולך ונמוג והשחר הולך ומפציע, מתחילים לנוע לכיוון "770". לאט לאט משתרך תור ארוך. הפעם - לקבל מספרים לתור של הברכה על ארבעת המינים של הרבי. צופים שבשעה 8 בבוקר לערך יברך הרבי בעצמו ואחר כך ימסור את הלולב ואת האתרוג לציבור, וכדי שהציבור לא יצטרך לעמוד בתור שעות ארוכות מכינים מספרים ובעל המספר יכול לשוב מאוחר יותר, כאשר יגיע תורו, יציג את המספר ויכנס בשורה. חיש מהר חולקו אלפיים מספרים (בהערכה שזה מספר האנשים שיספיק לברך עד שהלולב יוחזר אל הרבי ל"הלל") והכל מצפים ללולב של הרבי.

בשמונה בבוקר יצא הרבי מהפתח הראשי של "770" כשבידו הלולב והאתרוג ונכנס לסוכתו (זו שבחצר) לברכת הלולב. ליד הסוכה נעמד הרב מאיר הארליג המחזיק בזכות זו, לקבל את ארבעת המינים מהרבי שליט"א ולהחזיק אותן עבור הציבור.

עד כאן, דברים שבעיקרם חוזרים על עצמם ביום הראשון של חג הסוכות מדי שנה בשנה. וכעת באה ההפתעה הגדולה, אחרי כעשר דקות נפתחה דלת הסוכה וכאן היה החידוש הראשון. בדרך כלל מונחים הלולב והאתרוג על השולחן והרב הארליג לוקח אותם, ואילו הפעם עמד הרבי כשהוא אחוז אותם בידיו הק'. הרב הארליג כבר התכוון לקחת את ארבעת המינים מידי הרבי והנה הרבי שואל: "היכן המקום של הציבור?". מיד הבינו שמהו עומד להתרחש והמזכיר הרב גרונר נחפו לסוכה של הרבי וכאן הודיע הרבי את החידוש הגדול המפתיע והמיוחד במינו: "וואו בענטש דער עולם? איך וויל זען דער עולם בענטש דעם ערשטן טאג" [=היכן מברך הציבור? ברצוני לראות כיצד הציבור מברך ביום הראשון].

הרב גרונר פנה להראות את המקום בו הציבור מברך והרבי שליט"א צועד לשם כשבידו הלולב והאתרוג. חיש מהר פונתה הדרך לאורך הסוכה הגדולה עד הסוכה הקטנה המיוחדת לברכה; הרבי נכנס לתוכה, הביט על השולחן ושאל האם לידו מברכים ומשנענה בחיוב הניח שם את ארבעת המינים. ואז החל התור לזרום. תחילה לקחו את ארבעת המינים מהשולחן או מסרו איש

לרעהו אך כעבור כמה דקות תפס הרב הארליג את מקומו ואחז את הלולב והאתרוג כמידי שנה.

"יחידות" פרטית...

על כל אחד ואחד הביט הרבי שליט"א בהתענינות ובשימת לב וענה על הברכות "על נטילת לולב" ו"שהחיינו" - "ברוך הוא וברוך שמו" ו"אמן". וכל זה, חשוב לחזור ולהזכיר, בסוכה הקטנה שמידותיה כנראה דל"ת על דל"ת. ממש כעין "יחידות" פרטית...

אלו שעברו ראשונים בתור,

התקשו לעכל את המראה. אחדים מהם סיפרו אחר כך שהיו כל כך מרוגשים ונבהלים שפשוט לא הצליחו לומר את הברכות כראוי. מישהו אפילו שכח לברך "שהחיינו" והרבי הזכיר לו, מישהו אחר לקח את האתרוג הפוך והרבי העיר לו על כך...

מובן שהחידוש וההפתעה המדהימים נודעו מיד בכל רחבי השכונה וגם מי שהיה בדעתו לברך מאוחר יותר מיהר ל"770" ונסחף באוירה המיוחדת ששלטה בשעות אלו בבית חיינו. אלו שכבר בירכו התגודדו בסוכה ושחו איש לרעהו בתיאור החוויה הקדושה והמרוממת שעברה עליהם זה עתה. פלוני התרגש ממה שראה בעיניו את הקירוב הגדול שהרבי גילה לכל אחד קטן וגדול, אלמוני נרעש ונפחד וכולו מלא אימה ופחד מהרגע של העמידה מול המבט החודר ואחרים משתוממים מבלי מילים. כך, כל אחד לפי עניינו...

"ברצוני לעמוד עד שכולם יברכו"...

התור הארוך נע והזמן חולף. אחרי כשעה שאל המזכיר ריל"ג את הרבי מתו תיערך תפילת שחרית והרבי אמר במפורש כי ברצונו לעמוד עד שכולם יברכו. מכך הבינו שהתפילה בודאי לא תהיה בשעה עשר. כך חולפות השעות. כאשר האחרון בירך היתה השעה שתיים וחצי אחה"צ וזה אומר שהרבי שליט"א עמד בסוכה להביט בכאו"א מהמברכים כמעט שש וחצי שעות!

ואחרי כל אלה, כאשר הרבי נכנס לבית הכנסת היתה השעה 3 אחה"צ ונודע שהתפילות שחרית, מוסף ומנחה יתקיימו בזו אחר זו ללא הפסק.

א חסידישע מעשה

אוצרות נחשפים

לקט נדיר של סיפורים עלומים מתולדות חייו של כ"ק אדמו"ר המהר"ש נ"ע

החזיון המופלא של הרבנית חיה מושקא בעת ההריון של אדמו"ר המהר"ש • **התחנונים** של האדמו"ר מבעלז מהרבי בעודו נער צעיר לימים • **הברכה בבית המטבחים** ביום החתונה בין הסירים ואדי הבישולים • מעשיו של אדמו"ר המהר"ש כאשר הגיע לידיו **ספר שגנע בכבודם** של רבותינו נשיאינו • **ה'סגולה'** שייעץ לאשה שהתלוננה בפניו על בעיות בשלום בית? • **היחס הנכון** למופיע בספרי חסידי פולין, **האוויר המעופש** של חוץ-לארץ, **ההתערבות** בין אדמו"ר המהר"ש והחסידי, ו**נסיון ההתנקשות** בקרון הרכבת • אוצר עלום של סיפורים מרתקים לרגל יום ההילולא הקנ"ב

איזה בטלנים אנשי החברא קדישא...

לידתו של אדמו"ר המהר"ש הייתה כרוכה בנס גלוי. הרבנית חיה מושקא רעייתו של אדמו"ר הצמח צדק כבר פסקה מללדת¹, אך למעלה מדרך הטבע הרתה. במהלך ימי ההריון, שקעה בחזיון מופלא ונפלה מתעלפת על הקרקע. לאחר שהשיבו את נפשה, שוחח עמה אדמו"ר הצמח צדק והיא גוללה בפניו את אשר ראתה בחזיון. מששמע את הדברים, הרגיעה הרבי ואמר לה: "מדוע חרדת? הרי זהו שמואל הנביא שבא לבקש שהילד יקרא על שמו..."

1. ראה מגדל עז עמ' ריב.

תשעה ירחי לידה חלפו, והגיעה שעת ברית המילה. כבר משעת בוקר מוקדמת הייתה הסעודה מוכנה, אך מסיבה שלא נודעה לנאספים – הברית התעכבה שעות ארוכות.

כבר שעתיים עברו אחר חצות היום, המוהל עומד על משמרתו, והקהל כולו ממתין לאדמו"ר הצמח צדק שיצא מחדרו הקדוש וישתתף בכרית, אך הוא מתמהמה עד שהחמה לוחכת את ראשי האילנות.

רק משעברה השעה ארבע אחר הצהריים, יצא אדמו"ר הצמח צדק מחדרו הקדוש והורה להתחיל לערוך את הברית. ויהי לפלא.

תמיהה רבתית נוספה על האיחור השמימי, כאשר שמעו את אדמו"ר הצמח צדק חוזר ואומר לעצמו שוב ושוב: "איזה בטלנים החברא-קדישא של העיר פאלאצק!..."

בשעת הברית, נקרא שמו של הרך הנולד שמואל. אך הדבר לא הניח את דעת מקורבי בית-רבי. כאשר הגיע הגאון רבי נחמיה מדוברובנא לסעודת ברית (שכן הגיע באיחור, על אף העיכוב הגדול), שאל כיצד נקרא הילוד, ונענה כי שמואל שמו, ותמה לסיבת הדבר, שהרי לא נמצא בכל משפחת בית הרב אף אחד בשם זה עד עתה, ומשפנה בשאלתו לאדמו"ר הצמח צדק, נענה "כי מה שאילתיו..."

גם המהרי"ל בן הצמח צדק פנה ושאל לסיבת הדבר, והוסיף לשער שמה נקרא אחיו הצעיר על שם שמואל הנביא, אך אביו ענה לו: "הנער נקרא על שם שואב מים מפאלאצק הקרוי בשם שמואל, וחכם עדיף מנביא"²...

והיו אדמו"רים אומניץ...

פעם הגיע אדמו"ר המהר"ש בצעירותו לבקר בבית מדרשו ה'שר שלום' מבעלז שהי' סגי נהור, ובשעה שנכנס לבית הכנסת עזב ה'שר שלום' את מלוויו וגישה את דרכו עד שהגיע לרבי מהר"ש באומרו למלוויו "אני מריח כאן קדושה".

לאחר שכבר נתגלה ייחוסו ולאחר הכבוד שהעניק לו ה'שר שלום', כבר לא היה שייך להתחבא, והושיבו אותו בראש השולחן על יד האדמו"ר. בשעת הסעודה ביקש ה'שר שלום' מאדמו"ר המהר"ש שייתן לו שיריים, אך אדמו"ר המהר"ש סירב לבקשתו. ה'שר שלום' שלא ויתר והיה להוט לקבל ממנו

2. יש לציין כי על אף דברי הצמח צדק כמענה לבנו, ובנוסף לשאר הפרטים המובאים בגוף הסיפור אודות הקשר בין לידת אדמו"ר המהר"ש לשמואל הנביא, הרי מסופר בפי חסידים שאדמו"ר המהר"ש התבטא קודם הסתלקותו "בן מאה שנה אנוכי היום", וביאר כי כוונתו לשנותו ב'פספורט' יחד עם שנותיו של שמואל הנביא.

שיריים, הבטיח לו שבאם ימלא את בקשתו יגלה לו את סוד השיריים, והדבר הצליח לפעול על אדמו"ר המהר"ש שלקח תפוח מהשולחן, אכל מעט, ונתן לאדמו"ר את מה שנשאר. הבעלזער מילא את הבטחתו ובאותו מעמד אמר באוזניו את סוד ענין השיריים, כאלף מילים בשלוש דקות, והרבי מהר"ש מאוד נהנה.

שלשלת הזהב של נשיאי החסידות בין הסירים של בית המטבחים

נישואיו הראשונים של כ"ק אדמו"ר המהר"ש נ"ע לא עלו יפה, ועוד בתוך שבעת ימי המשתה חלתה הכלה, וכעבור שלושה חודשים שחל"ח.

במשך זמן ארוך סירב אדמו"ר הצמח צדק לשמוע שידוכים עבור בנו, אף שהוצעו שידוכים מיוחסים ובעלי ממון, וכך נמשך הדבר עד שהרבנית שיינא אשת כ"ק אדמו"ר האמצעי הציעה את נכדתה הרבנית רבקה, והבטיחה כנדוניה את כל חלקה בירושת בעלה כ"ק אדמו"ר האמצעי.

ביום החופה, ציוה ה'צמח צדק' את בנו אדמו"ר המהר"ש ללכת לבית המטבחים, ולקבל את ברכת זקנתו, אך הרבנית רגזה על שמפריעים לה בעבודתה, ואמרה כי עוד היום גדול. אך ה'צמח צדק' ציווה לבנו לשוב ולהתעקש לקבל את הברכות כבר כעת.

וכך, באמצע בית המטבחים כשהרבנית עסוקה וטרודה מעל לראשה בהכנות לסעודת החתונה, וסביבה מתרוצצות נשים רבות הסרות למוצא פיה, בתוך כל מהומה זו נעמדה הרבנית, רחצה את ידיה, הניחה אותן על ראשו

זוהי הסיבה
שכשנכנסים
להתוועדות
שותים מיד
'משקה' - בכך
סותמים את
שענותיה של
הנפש הבהמית,
וגם כאשר היא
רוצה להתמרד
ולענות, אין היא
יכולה...

של החתן ובירכה אותו במעמד שני עדים שכל הכוחות שירשה מבעלה אדמו"ר האמצעי יחולו על ראשו.

מה עושים בסכר לא ראוי?...

הרח"א ביחובסקי היה המנהל של כולל חב"ד בירושלים בתקופת אדמו"ר המהר"ש ואדמו"ר הרש"ב, וחסיד קאפוסט נלהב. בין שאר פעולותיו, הוא הוציא לאור כמה וכמה ספרים וכתבי יד של רבותינו נשיאינו.

בין חסידי קאפוסט לחסידי ליובאוויטש נרשמו חיכוכים רבים על רקע חילוקי דעות שהיו בין נשיאי החסידות. ביניהם, נמנה מעשה ה"לקו"ת לג' פרשיות במסגרתו זוייפו טפסי הספר כדי להעליל עלילות שונות על חסידי חב"ד. בנוסף על כך, הרח"א ביחובסקי עצמו לא שמר כראוי על כבודם של רבותינו נשיאינו, ובשל כך נמנעו חסידי חב"ד-ליובאוויטש להשתמש בספרים שיצאו לאור על-ידו.

בין הספרים שיצאו-לאור בהוצאת הרח"א ביחובסקי, היה הספר "טעמי המצוות" להצמח-צדק, שנדפס אז תחת השם "דרך מצוותיך" (וכך נתקבע שמו בדפוס לדורות). מכיוון שלא היה ניתן להשיג דרושי חסידות אלו במקום אחר, כשנתגלגל הספר לידי של אדמו"ר המהר"ש הוא קרע את דף השער, והשתמש בו.

'סגולה' לשלום בית

אישה באה אל כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע ביחידות, וביקשה ממנו ברכה ל'שלום בית'. הרבי הציע לה שכל פעם שבעלה מגיע לבית, שתשתה כוס מים, ולא תבלע את המים למשך כמה דקות.

לא חלף זמן ארוך והשקט שב לשרור בבית האשה.

נודע, שלפני שקיבלה את עצתו של הרבי הרי בכל פעם שבעלה הגיע הביתה מייד התחילו וויכוחים ביניהם, ועל אף כל הנסיונות לא הצליחו להגיע לעמק השווה. ואילו כעת, בכל פעם שהוא נכנס הביתה היא מייד מזדרזת למלא את פיה מים, וכך גם כאשר בעלה רגז וצעק, לא יכלה לענות לדבריו, וממילא שכך עשו, והם שבו לחיות בשלום אמיתי.

והוסיף על סיפור זה ר' מענדל פוטרפאס: אפשר לומר שזוהי הסיבה שכשנכנסים להתוועדות שותים מיד 'משקה' – בכך סותמים את טענותיה של הנפש הבהמית, וגם כאשר היא רוצה להתמרד ולענות, אין היא יכולה...

כיצד נהיה ר' חיים בער 'משכיל' בחסידות?

החסיד ר' זלמן ולאטאפאלסקי הי' מחסידיו הקרובים של אדמו"ר המהר"ש, ומעת לעת הוא היה נוהג לומר בפניו מאמרים ביחידות. בשנת תרל"ח אמר לפניו מאמר מיוחד, בו חזר על מאמר חז"ל ר"א יהיב פרוטה לעני והדר מצלי, וביאר, תפלה הלא צ"ל בחיות, וע"י שנותנים לעני קודם התפלה ומחיים אותו עי"ז ניתוסף חיות בתפלה הרבה מאד. כשחזר ר' זלמן לביתו שבקרמנצ'וג, חזר את המאמר לפני החסיד ר' חיים דובער וילנסקי, שאכן לקח את הדברים אליבא דנפשי' והחל להעמיד בכל יום על השולחן בבית הכנסת קנקנים של יי"ש ועוגות והחיה בכך את נפשם של העניים.

לימים, התבטא עליו אדמו"ר מהר"ש: סבורים אתם שההשכלה של ר' חיים בער הוא ממה שלמד את 'שערי אורה' או 'עטרת ראש' ? לא ! ההשכלה שלו הוא מהעוגות שנותן קודם התפלה...

אז מה אם 'כתוב' בספרי פולין...

באחת מנסיעותיו של אדמו"ר מהר"ש ממעיינות המרפא בקארלסבאד לליובאוויטש, עבר דרך קישינוב שם התקיימה חגיגת חנוכת הבית לאחד מהגברים מבין חסידי חב"ד שהתגוררו בעיר. מששמע החסיד על דבר בואו המיוחד של הרבי, החליט להתעכב עם החגיגה על מנת לזכות שהרבי ישתתף בשמחתו הפרטית.

לקראת בואו של אדמו"ר המהר"ש, קישט הגביר את כל הרחוב וסידר לאורך הרחוב שולחנות מלאים בדברי מאכל משובחים ונגנים וכלי זמר, וכאשר הגיעה עגלתו של אדמו"ר המהר"ש, התקבצו רבים מבני העיר סביבו וחיכו למוצא פיו.

הגביר שאל את אדמו"ר המהר"ש מה עליו לעשות בטקס החגיגה, ואדמו"ר המהר"ש ענה לו שעליו לספור כמה פתחים יש בבית ובחצר ולאחר שיעברו שלוש יום, יקבע מזוזות בפתחי השערים, כפי הדין שנפסק בשולחן-ערוך. הגביר לא הסתפק בתשובה זו, ויחד עם אחד מזקני החסידים ניסה להפציר ברבי שיצווה לומר את מזמורי התהילים והמשניות כפי הסדר המופיע בספרים השונים.

ר' שמואל דב נבהל,
אימץ את ראייתו
ניגש עם הסידור
לצד החלון על מנת
לחפש את השעות,
אך לא מצא אף
שעות בעמודים
שפתח הרבי בפניו,
והוא נענה בבטחה
שאין כל שעות
בסידור. "האם הינך
מוכן להתערב על
כך?", שאל אותו
הרבי...

"היכן כתוב שיש לומר מזמורים אלו"? - הקשה
אדמו"ר המהר"ש,
"בסידור יעב"ץ, ובספרי החיד"א, ובספרי חסידי
פולין" - נענה החסיד.
"אצלנו" - השיב אדמו"ר המהר"ש - "מקובל,
ש'כתוב' זה רק מה שמופיע בגמרא, במדרש, בווהר
הק' ובעץ-חיים. יותר מזה אין זה "עס שטייט"
[=כתוב]..."
אדמו"ר המהר"ש חתם את דבריו, בירך ואמר
לחיים', והמשיך בדרכו.

אווירא דארץ ישראל מחכים?

פעם נזדמנו אצל אדמו"ר מהר"ש, כמה חסידים
מאנ"ש המכובדים, ובתוכם היו גם כמה מבני ארץ-
ישראל.

בתוך הדברים, נענה אחד מבני החבורה ואמר כי רואים ש"אווירא דארץ
ישראל מחכים", והשיב לו אדמו"ר המהר"ש: "אין הדבר שאוויר דארץ
ישראל מחכים כמו שאוויר דחוץ-לארץ משטה..."

יחידות אצל הדוד

חמיו של אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע רבי אברהם שניאורסון, בא לאביו המהרי"ן
מניעז'ין וביקש ממנו להתקבל אצלו ליחידות. אביו סירב ושלח אותו לאדמו"ר
המהר"ש באומרו: "ליחידות תלך לדודך".

כשבא לפני אדמו"ר המהר"ש והביע את רצונו להיכנס ליחידות, אמר לו
אדמו"ר המהר"ש שהוא אינו יכול היות ואתמול התפוצץ לו וריד והדבר מיסב
לו כאבים נוראים, והמאמץ של היחידות עלול רק להקשות עליו עוד יותר
(וכידוע שאדמו"ר המהר"ש היה כל חייו מעוטף בייסורים). מנגד, אדמו"ר
המהר"ש הרגיע אותו שבע"ה למחרת הוא יוכל להיכנס, ואכן רבי אברהם חזר
שוב למחרת ונכנס ליחידות, ואדמו"ר המהר"ש השיב לו על שאלותיו ולבטיו,
ומאוחר יותר העיד שמאוד נהנה מעצתו של אדמו"ר המהר"ש, והצליח בה.

על מה התערב אדמו"ר המהר"ש עם החסיד?

בחתונתו של הרמ"מ, בנו של אדמו"ר המהר"ש, הגיע ר' שמואל דב מבוריסוב לליובאוויטש להשתתף בשמחת החתונה, ובהגיעו, נחפז להתפלל מנחה. משראה זאת אדמו"ר המהר"ש, לא הייתה דעתו נוחה מכך, והוא פנה אל ר' שמואל דב והורה לו להביט היכן נפלה טעות בסידור שהוא מחזיק בידיו.

ר' שמואל דב נבהל, אימץ את ראייתו ניגש עם הסידור לצד החלון על מנת לחפש את הטעות, אך לא מצא אף טעות בעמודים שפתח הרבי בפניו, והוא נענה בבטחה שאין כל טעות בסידור.

"האם הינך מוכן להתערב על כך?"... שאל אותו הרבי,

"אני מוכן להביא עימי שלושה בקבוקי משקה לסעודת החתונה באם תימצא טעות בסידור" הזדרז ר' שמואל דב לענות.

אדמו"ר המהר"ש לקח מידו את הסידור, וכשחיוך פושט על פניו הק' הצביע על מספר העמוד הימני, והראה שהמספר אינו תואם לאות המופיעה מנגד בעמוד השמאלי...

כשכבר פנה ר' שמואל דב לצאת, עצר אדמו"ר המהר"ש בעדו, וייעץ לו לגשת אל המחותר שלו (מנישואי בתו דבורה לאה) הגביר ר' אברהם זלמן גינזבורג מויטבסק, והיות והוא אוהב להתנצח - ישמח להתערב על מציאת הטעות בסידור.

לפתע פנה אדמו"ר
המהר"ש אל אותו
אברך ואמר לו:
"ליהודי לא צריך
להיות 'הידיים ידי
עשיו', תן לי מה
שיש לך..." האברך
הוציא אקדח
מכיסו, ונתן אותו
בידיו של אדמו"ר
המהר"ש...

אדמו"ר המהר"ש הוסיף להציע, כי ר' שמואל דב
יקבע שההתערבות תהיה על סך ארבעה-עשר בקבוקי
יי"ש, וכך הוא יוכל לא רק למלא את חובו ולהביא
שלושה בקבוקים לסעודת החתונה, אלא עוד יישאר
ברווז מכך...

נסיון התנקשות בקרון הרכבת

בעקבות פעולותיו המסועפות של אדמו"ר המהר"ש
בעסקנות הכלל, צבר לו שונאים רבים ממינים שונים,
שביקשו את נפשו וחיפשו כיצד יוכלו להגות אותו
ממסילתם.

לקראת אחת מנסיעותיו בשנת תר"מ, ביקש אדמו"ר
המהר"ש מהגביר החסידי ר' ישעיה ברלין להצטרף אליו לנסיעה יחד עם עוד
כמה אברכים, אך מסיבות שונות נמנע ר' ישעיה מלהצטרף בעצמו, ותחת זאת
שלח חסיד אחר תחתיו.

בעת הנסיעה, הורה אדמו"ר המהר"ש לאותו חסיד שיקנה כרטיס במחלקה
הראשונה וייסע יחד עמו מספר תחנות, וכשנכנסו לרכבת הורה לו להישאר
יחד עמו באותו חדרון בו נסע. תוך כדי נסיעה, נכנס למחלקה אברך עם חלוק
עליון ללא שביקש רשות, והתיישב בפנים חתומות מול אדמו"ר המהר"ש.

לפתע פנה אדמו"ר המהר"ש אל אותו אברך ואמר לו: "ליהודי לא צריך
להיות 'הידיים ידי עשיו', תן לי מה שיש לך..."

האברך הוציא אקדח מכיסו, ונתן אותו בידיו של אדמו"ר המהר"ש שהשליך
אותו דרך החלון, ולאחר מכן פנה לחסיד שליווה אותו ואמר לו שהוא יכול
לרדת בתחנה הקרובה ולחזור לביתו.

(מקורות: הרשד"ב רייכמן משפיע בקהילת חב"ד קרית שמואל, הרז"פ נוטיק משפיע
בישיבת תות"ל ראשון לציון, מגדל עז, לשמע אוזן, ספר התולדות אדמו"ר המהר"ש).

איזה הכנות מקדימות עשה אדמו"ר הריי"צ לפני שהכריז את בשורת הגאולה? • מדוע התעכב פרסום ה'קול קורא' • כיצד הצליח ר' אברהם פאריז לשכנע את החסידים להעביר לידיו את החסכוניות הכספיים שצברו בשביל פרסום דבריו של אדמו"ר הריי"צ? • מי נשבע בפני רבני היפה שמשיח יבוא עוד השנה? • איזה ארגון מיוחד הקים אדמו"ר הריי"צ כדי לפרסם את ה'קול קורא', ומי הזעמד בראשו? • על מי התבטא אדמו"ר הריי"צ 'הני כלבין דחציפין'? • איזו הכרזה יוצאת דופן הוסיף הגר"ח נאה בהקדמה לספרו 'קצות השולחן' • מסע מרתק בעקבות הבשורה המרעישה שהבעירה את חומות הגלות

הקריאה

לאלתר

הקדושה

לגאולה

“לאלתר לגאולה” - זוהי פריסת השלום בין חסידי חב”די אחד לחבירו. היו נכונים לגאולה בקרוב במהרה בימינו, היא הולכת ובאה... הנה זה עומד אחר כותלנו...

הגאולה דופקת בדלתו של כל יהודי, ומבקשת רשות כניסה לביתו. מבירת העולם הגשמי, באותה ארץ שכל אדם על חלומותיו וקודשיו נערך בערכך כסף, בדולרים - מארץ זו הוא שולח לעולם את קריאותיו לאמונה מצורפת וחדשה; בקץ אחר ובגאולה אחרת.

קריאות אלו שבקעו מליבו השבור של יהודי גדול לא אברו ללא הד - עוד גואלנו חי!

במילים חמות ונרגשות אלו חתם העיתונאי הוורשאי י.ל. טויבמאן את רחשי הרחוב היהודי שהתעוררו בטל תחיה של גאולה בעקבות קריאתו של אדמו”ר הריי”צ “לאלתר לתשובה - לאלתר לגאולה”.

קריאתו של אדמו”ר הריי”צ מעל גבי ביטאון “הקריאה והקדושה” אכן גרמה להתעוררות אדירה בכל שדירות העם היהודי. הבשורה פשטה במהירות בכל תפוצות הגולה והלהיטה את הלבבות כאש בשדה קוצים. הלב התרונון בחדווה, והציפייה להתממשות בשורת הגאולה הפכה למטבע מהלך.

פעמי גאולה

עם הגעתו של אדמו”ר הריי”צ לחוף מבטחים, והקמת ממלכת ליובאוויטש על אדמת ארצות הברית, “בירתה של רומי”, החל להשמיע את פעמי המשיח. ככל שחלף הזמן, השיחות הפכו למפורשות יותר, והדיבורים הפכו לישירים יותר: עם ישראל, היכוננו לביאת המשיח. כותלי הגלות בוערים, עוד רגע הם יתמוססו כלא היו, ולנגד עינינו תתגלה הגאולה במלוא הודה ותפארתה.

בכל מסיבה, כינוס או התאספות של אנ”ש, בכל הזדמנות בה אדמו”ר הריי”צ הופיע בפני הקהל, חזר אדמו”ר הריי”צ והשמיע את דברו: מוכרחים להתכונן ולהזדכך, משיח עומד אחר כותלנו, ו”אט אט קומט משיח”.

אך כנשיא ישראל לא הסתפק אדמו”ר הריי”צ בחוג המצומצם שבא לשמוע את דבריו, אלא הוא שאף לגרום להתעוררות חובקת תבל. להקיץ את העולם היהודי מתרדמתו, לעורר את אלפי ישראל מהעילפון שאחד בהם, ולעודד אותם בנחמת הגאולה.

הצעד הראשון בדרך לכך היה ייסודו של ביטאון "הקריאה והקדושה", שהחל לצאת לאור בחודש תשרי תש"א, פחות מחצי שנה לאחר הגעתו של אדמו"ר הריי"צ לארה"ב.

במשך תשע חודשים 'הכין' אדמו"ר הריי"צ את הקרקע, ושב והכריז שוב ושוב בפני המוני בני ישראל שאנו עומדים כעת בתקופה גורלית ומשמעותית, וכי על כל אחד ואחד לפשפש במעשיו ולתקן את דרכיו – ואז הגיעה הבשורה הגדולה, שהרעידה את חומות הגלות, וזיעזעה את אמות הסיפים: "לאלתר לתשובה – לאלתר לגאולה!"

הבשורה מתענבת...

עיון מדוקדק בדברי ימי החסידים מגלה דבר נפלא: במשך תשעה חודשים אדמו"ר הריי"צ רומז, מעורר ומזרז, אך הוא עדיין ממתין עם בשורת הגאולה עצמה. עוד לא הגיע הזמן. צריחי הטנקים יורקים אש, העולם כולו שרוי בכלבול ובאפילה, ונהרות של דם ותמרות עשן מתרבים על אדמת אירופה הבעורת, אלפי יהודים מובלים לגטאות ולכבשונות הגזים, אך עדיין לא הגיעה שעתה של הבשורה להתגלות בעולם.

תשעה ירחי לידה חלפו עד לאותו חודש סיון תש"א. באותו חודש בו הגיע הרבי מלך המשיח שליט"א אל חצי כדור התחתון והחל בעבודתו להכנת העולם לקבלת פני משיח, רק באותו חודש הגיעה שעתה של הבשורה... כשמסתכלים על ההתרחשויות מנקודת מבט היסטורית, אי אפשר להתכחש לעובדה: אדמו"ר הריי"צ כביכול 'המתין' עם הכרזת הבשורה הגאולתית עד לבואו של הגואל עצמו! ...

סערה של גאולה ברחוב היהודי

כמידי חודש, עם סיום הדפסת העיתון הגיליונות הטריים של עיתון 'הקריאה והקדושה' הובלו בסודיות גמורה מבית הדפוס למרתף ביתו של הגבאי האישי של אדמו"ר הריי"צ, הרה"ח הרב אליהו ייאכיל סימפסון.

עם הגעת העיתונים מבית הדפוס, בני המשפחה בסיוע של מספר תמימים משיבת תות"ל המרכזית, החלו לעבוד במשמרות מסביב לשעון אריות הגיליונות ושילוחם לכל רחבי תבל. ידיהם של העוסקים במלאכה היו מלאות עבודה, ותוך ימים ספורים הגיעו העיתונים ליעדם וגרמו לסערה של ממש ברחוב היהודי.

קור קורא פונים ליוכאווטשער רבין

* דעם ראינען קול קורא האט דער רבי, שלישיא, דיעזען טאג, עריח סיון, געקענטליכט אין דעם היינטן, באַרען זשורנאלי, צוזאנענדיג אלע אידען בכל תפוצות ישראל אז סיר געפיען זיך איצט א פאך יאהר ערב דער גאולה שליטה, אדמייר שלישיא בעם אלע אידען גיט צו מיאס זיין זיך און גיט צו געוויינלעך ווי שלעכט די צייט זאל חויט גיט ווערן. די חבלי הטיה קענען ביטל געוויינלעך ווערן דורך אמתיקע השובה, צענדל יעדע פאלט קום די גאולה כשהרה. אין נאך דער געוויינלעך פינפטערניש העלען סיר אלע איה"ש ארויס לאזן גרול.

רעד.

לאַלטר לַגאולה!

א פויער געוויינלעך איצט איבער דער גארער אלבער וועלט, דראַהטדיג צו געוויינלעך, רחמנא לען, סעקר ווי צוויי דריטעל פונ'ם אידישען פאלק, און קיינער קען גיט נאראטווערן אז דער פויער וועט זיך גיט אויבערשאפטן. הוי"ש. אויך אהער אין דער גויער וועלט!

דער רוף פון די היינט געוויינלעך פויערער צו השובה, תפלה און תעניתים, בעטט אן און פאר זיך א געוויינלעך, איז אונזער די איצטיגע אויסגעשטען גיט גענוג אין פון נאך קלוינעס ווערן; דאס געזעט אין וועט דער אד רוף אין געוויינלעך קלוינעס.

די אורזאך פון דעם געוויינלעך אַפּקלאנג איז א צווייטענדיגע די געוויינלעך זענען טויט, און דער רוף איז, לייזער, גיט ווי עס בער דארף צו זיין!

די צוויי פויערען

בעט און דער אלבער וועלט ברענט א שווערעדיגער פויער וועלכער געוויינלעך, ר"ל, דעם אידישען גוף, ברענט דא אין אמעריקע א טיילער פויער וועלכער געוויינלעך די אידישע געהט. די געווענליכע טאלענטים און גלייכטייטיקייט פון די היינט אידען צו תורה-ואמונה איז טאקע צולעב דעם פויער אין דער אלבער וועלט, דא פערזאנלעך געווערן אין

הקול קורא הראשון בגליון מספר 9 של הקריאה והקדושה - סיון תש"א

ב'קול קורא' שהופיע בעיתון חתום בטבעתו של נשיא הדור, נכתב שחור על גבי לבן באופן שאינו מותיר מקום לספק: "אש משתוללת לעת הזאת בכל פינות העולם הישן ומאימת היא לכלות, רחמנא ליצלן, למעלה משתי שלישות בעם ישראל..."

"עם ישראל עובר עכשיו חבלי משיח... אכן הגיעו הימים של גאולת ישראל לאלטר. הנה היא התשובה האמתית היחידה על חורבן העולם ועל כל צרות ישראל - זהו ערב הגאולה!..."

הדברים הכו גלים במהירות, והלהיטו את הלבבות. קריאת קודשו של אדמו"ר הרי"צ להתכונן לגאולה הקרובה שתבוא לאלטר, חצתה במהירות את גבולות אמריקה, והגיעה לכל קצוות תבל. ככל פינה בה נמצאו יהודים נשמעה שוב ושוב בשורת הגאולה של הרבי, והחיתה את הנפשות. הייתה זו זריקת הרגעה לאור המצב הקשה השורר בעולם.

חסידי חב"ד שהבינו אל נכון את נחיצות פרסומו של ה', לא שקטו על השמרים ופתחו במסע מאומץ לפרסם את דברי אדמו"ר הריי"צ גם בעיתונים יהודיים נוספים בשפות השונות. ב'הצופה' שבוורשה, ב'מארגן דזשורנאל' שבאמריקה, ובכל עיתון שיד החסידים הגיעה אליו - פורסם הקול קורא בהדגשה ובהבלטה, כשלצורך כך מוזילים החסידים מכיסם סכומי עתק.

כשלב ראשון, פנה ר' פניינע אלטהויז אל שאר בשרו של הרבי, המשורר אברהם דב שלונסקי, וביקש ממנו לתרגם את ה'קול קורא' מאידיש לעברית. עתה, כאשר היה בידם של החסידים עותק מתורגם של הדברים, הם ניצלו כל הזדמנות אפשרית להביא אותו לידיעתו של כל יהודי באשר הוא.

אם בחוגים אחרים היו כאלו שפקפקו בנכונות הדברים, כמובן שאצל חסידי חב"ד התקבלו הדברים כאמת מוחלטת, ובלב כולם פיעמה אמונה אדירה בביאתו הקרובה של מלך המשיח.

באותה תקופה הסתובב ר' אברהם פריז בין החסידים, ובהתלהבות האופיינית לו הסתובב בין

ר' פניינע אלטהויז בחברת הנשיא שו"ד והרשי"ו וזין

החסידים ואמר להם שהיות ובין כה וכה חי משיח מתגלה תוך זמן קצר, הרי שאין סיבה עוד לשמור חסכונות עבור הילדים, שהרי המשיח כבר מתגלה... הוא חזר על הדברים שוב ושוב ולא הניח לחסידים עד שהם השתכנעו, ומסרו לידינו את חסכונותיהם הכספיים, בהם השתמש ר' אברהם לצורך פרסומו של ה'קול קורא' בחוגים נוספים.

הרב קופרשטוך לצד אדמו"ר הריי"צ בביקור גלובקע תמוז תרצ"ד

לא רק את חסכונות הילדים השקיעו חסידי חב"ד לצורך פרסומו של הקול קורא, אלא גם הרבה יותר מכך. הרב משה ירוסלבסקי שהיה מחשובי הפעילים בתחום, מכר בשלב

ה'קול-קורא' ב"הקריאה והקדושה" הוא ענין נצחי לדורות

...נשיא דורנו הסביר באריכות בענין זה, והוציא-לאור 'קול-קורא' אודות זה שלש פעמים! ונוסף לכך - ציוה לפרסום, ושהפירסום יהי ע"י מכתב-עת (הקריאה והקדושה), שבנוסף לכך שכל דבר שבדפוס (בכלל) הוא ענין נצחי לדורות, הרי מכתב-עת קשור עם זמן קבוע דוקא. ועל אחת כמה וכמה כשמדובר במכתב-עת שנקרא בשם "הקריאה והקדושה", אשר שם זה נקבע ע"י נשיא דורנו. ולהוסיף, שבשם זה "הקריאה והקדושה" מרומזת כללות עבודתו של היהודי - שיש לו מר שזהו ג"כ אחד הטעמים להדפסת הענינים שבהקריאה-והקדושה - בכדי שכל ענין וענין מהם יהווה "קריאה" לכל יהודי ויהודי מדור זה, עד כדי כך, ש"קריאה" זו תעשה ממנו "קדושה" חי', "א' לעבעדיקע קדושה", בדיוק כפי ש"הקריאה" אליו היא קריאה חי', "א' לעבעדיקע קריאה"!
(משיחת ליל כ"ד טבת - שיחות קודש תשנ"ב ח"ב, ע' 534 - בלתי מוגה)

מסוים מגרש גדול שהיה ברשותו, והקדיש את הסכום עבור הפצת ה'קריאה והקדושה' וה'קול קורא'.

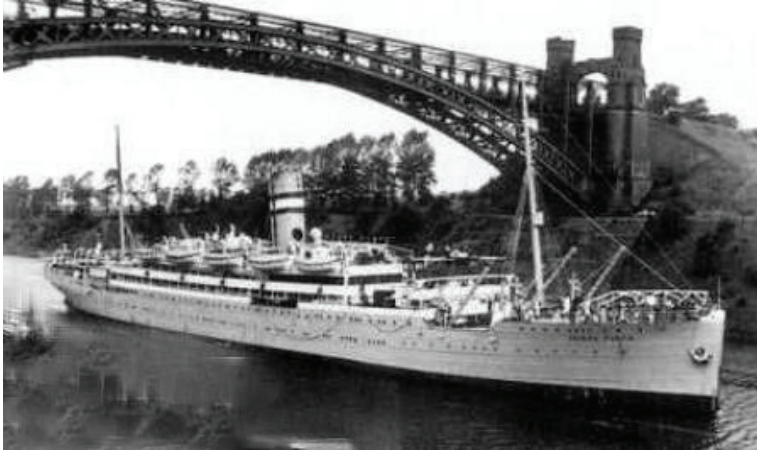
אחד החסידים שהיה דוגמה ומופת חי למאמין גדול בדברי הרבי הריי"צ, הוא הגאון הרב מנחם מענדל קופרשטוך, אב"ד בחיפה, מחשובי רבני חב"ד בארץ הקודש וסגן יו"ר אגו"ח באה"ק. הוא האמין בכל לבו ונפשו שהנה עוד רגע קט משיח בא, שהרי הרבי אמר 'לאלתר לגאולה'... מספרים עליו שאמונתו הלוחטת גרמה לו להחמיץ את כלי הפסח באמרו תיכף משיח יתגלה ובזמן הגאולה לא ידוע כלל אם יקוימו המצות כפשוטם, ואם כן, לשם מה צריך כלים מיוחדים לפסח.

הרב לייב זלמנוב מבני ברק מספר כי באותם ימים נשבע הרב קופרשטוך בפני רבני חיפה כי עוד השנה יבוא משיח!

מתנה הגאולה

עוד באותו חודש בו פורסם ה'קול קורא' הראשון, ייסד אדמו"ר הריי"צ את ארגון 'מתנה ישראל', שמטרתו העיקרית הייתה לפרסם את הכרוז בדבר

האוניה 'סרפה פינטו' עליה הגיעו הרבי והרבנית לארצות הברית

הגאולה הקרבה ובאה, ולפעול ברוחו להעלאת תודעת הגאולה בקרב המוני בית ישראל, והכנת העולם לגאולה.

בכ"ח סיון תש"א, זמן קצר לאחר ייסוד הארגון, הגיעו הרבי שליט"א והרבנית חיה מושקא לחופי ארצות הברית, ועם הגעתו מונה הרבי על ידי אדמו"ר הריי"צ למנהל-פועל של הארגון.

מייד עם כניסת הרבי לתפקיד, החל לפעול באינטנסיביות רבה ולערוך תעמולה עניפה בארצות הברית בארץ הקודש ובאירופה למען הפצת הקריאה לאלתר לתשובה.

גם אדמו"ר הריי"צ מצידו לא שקט על השמרים, והמשיך לפרסם בגלינות הבאים של 'הקריאה והקדושה' כרוזים נוספים, המחזקים את דבריו שהגאולה עומדת לבוא בכל רגע ממש, ומשיבה מענה הגון לכל השואלים והמפקקים.

ה"קול-קורא" השני נכתב "כנגד ארבעה בנים": הוא פותח ב"אדישים", אותם הוא מזהיר כי זהו או "קול קורא" או "במדבר", וכי אם יבחרו לזלזל ב"קול-קורא" ימצאו את עצמם עד מהרה ב'מדבר' ללא "משה ומטה האלוקים", אך עם "נחשול אנטישמיות אכזרית ר"ל".

ל"מתנגדים והלוחמים" הוא עונה בחריפות כי גרמו לעצמם שלא יאמינו להם כי הם מתפללים לביאת המשיח, וכי עליהם לחזור בתשובה על עבירה נוראה זו – להמאס אצל היהודים את האמונה בביאת המשיח!

ואילו את "המאמינים והמפקקים" הוא מעורר בלבביות להיות "יהודי-גאולה" ולא "יהודי-גלות", להצטרף למלאכה הקדושה של ההתעוררות הגדולה לתשובה ולהפיץ בכל מקום את ה"קול-קורא" שלאחר לגאולה.

אדמו"ר הריי"צ הוסיף ופנה באופן ישיר לגבאי בית הכנסת ודרש מהם "לתלות את הקול-קורא שלנו בבתי הכנסת, זהו בשבילכם ובשביל משפחותיכם – לקרוא להתבונן, להסתכל במאורעות הזמן ולהוכיח עד כמה מוצדקת הקריאה; עד כמה נחוץ בשבילכם להאזין לקולנו!", ואילו אל היהודים הפשוטים קוראי העיתונים פנה וכתב "מבקשים אנו מאת כל קורא של ה"מארגען זשורנאל" לחתוך ולהצניע את הקול-קורא הזה, ולעיין בו, מזמן לזמן, ערכו האמתי של הקול-קורא הזה יתגלה בימים ובחדשים הבאים יותר ויותר"...

במקביל, גם במדורים שנכתבו על ידי מערכת עיתון 'הקריאה והקדושה' הוסיף העורך כהנה וכהנה לעמוד איתן על משמרת האמונה, והוסיף אש למדורת האמונה המתלקחת.

והגית בו יומם ולילה

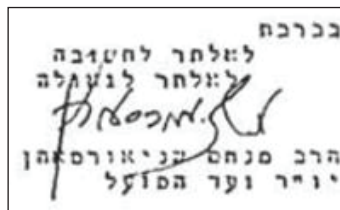
כיאה לחסידים, ה'קאך' והלהט של אדמו"ר הריי"צ תפס את כל מהותם של החסידים, והדבר הפך לחלק מהותי מחייהם כחסידים. כל שיחה נפתחה ב'לאחר לגאולה', וכך היא גם נחתמה. עם קשר ישיר לתוכן השיחה או בלי – הדבר הפך לחלק בלתי נפרד מההווי היום-יומי.

האמונה בהתגלות המשיח גדלה והתעצמה. ואם ברצוננו ללמוד מעט על האווירה העילאית של הימים ההם, תעיד העובדה שחסידים רבים – ובראשם הרבי מלך המשיח שליט"א – הקפידו לסיים כל מכתב ב'סיסמה': "לאחר לתשובה לאתר לגאולה".

ולא רק במכתבים ובאגרות שלום מצאה הבשורה מנוח לכף רגלה, אלא אף בספרים שיצאו לאור על ידי חסידי

בעל השיעורים - הגאון החסים ר' חיים נאה

החתימה של הרבי במשך כמה שנים רצופות בסיום המכתבים לאתר לגאולה

הני כלבין דחציפין

למרות סגנונו המיוחד של אדמו"ר הריי"צ ודרכו בקודש לאהוב כל יהודי באשר הוא, מבלי הבט על מעמדו ומצבו בעניני עבודת ה' וקיום תורה ומצוות - הרי כשהיה מדובר בנושא גאולה, ידע היטב כי מיד יקומו אנשים שילחמו בכך וינסו לקרר את העניין, ובענין הזה לא עשה פשרות באף ענין, אלא השיב בעוז ובתקיפות לכל המנגדים שניסו להפחית מעוצמתה של הקריאה.

הדבר החל מייד עם פרסום ה'קול קורא' הראשון. מצד אחד של המחנה קמו אישים בולטים מקרב מחנה ה'ציונים' וקראו תיגר על דברי אדמו"ר הריי"צ וכינוהו בכינויי גנאי מחפירים, ובמקביל מצידו השני של המתרס עמדו יהודים מחוגי ה'יקים' יוצאי גרמניה, שלא יכלו לחשוב על המשיח באופן מעשי.

וכמו לאורך כל ההיסטוריה החסידית, גם כאן מצאו ה'מתנגדים' מקום להתגדר בו, ואל המתנגדים לדברי אדמו"ר הריי"צ הצטרף אותו ראש ישיבה ליטאי נתעב שהתנכל לחסידי חב"ד עוד בשנחאי והתגורר באותה שעה בליקווד, וגם הוא יצא חוצץ והחציף את פניו כנגד דבריו הקדושים של אדמו"ר הריי"צ.

אלו כמו אלו, לא עשו זאת משום שמצאו מקור הלכתי או רעיוני שונה - אלא רצו כדרכם של עמלקים לקרר את ההתלהבות מכל דבר שבקדושה.

על אותם אלו התבטא אדמו"ר הריי"צ כי הוא ממשך בפרסום ה'קול קורא' "מבלי התחשב עם הני כלבין חציפין, דסטרא אחרא", והשיב להם בחריפות כשהדברים מכוונים במיוחד לאלו היודעים את האמת ובכל אופן יוצאים תיגר נגד אחד מעיקרי אמונה - הציפיה לביאת המשיח.

חב"ד באותן שנים התנוססה הבשורה בגאון; היא מופיעה בהקדמה לספרו של הגאון החסידי הרב חיים נאה 'קונטרס השולחן', בהזמנה לחתונה ששיגר המשפיע הרב חיים שאול ברוק לחתונת בנו, ובכל מקום אפשרי אחר.

הרבי שליט"א עצמו כמנהל 'מחנה ישראל', ניהל תעמולה שלימה ושיגר מכתבים לכל מי שהיה ביכולתו להשפיע עליו, בכדי שידאג שבני קהילתו והאנשים הקרובים אליו יקראו שוב ושוב את ה'קול קורא' וינהגו על פיו.

מה אכפת לך שהוא יהיה המשיח?...

כבר בתקופה ההיא היו מחסידי חב"ד שרמזו - ואף אמרו במפורש - כי לאור קריאות הרבי הריי"צ אין מגוס מהמסקנה הברורה שהמשיח הוא לא אחר מהרבי הריי"צ בעצמו!

בשיחה מיוחדת (ש"פ נשא תש"כ) הרבי עצמו ציין את העובדה שחסידים פרסמו והפיצו את הקול קורא והוסיפו על דעת עצמם שאדמו"ר הריי"צ הוא הוא המלך המשיח:

כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הרא"י"...

הגיע מישהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"² מפולין: היתכן? ! איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא" - ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" בדיבור וישנם היוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד - וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח, ומישהו הרי צריך להיות - מה אכפת לך שזה הוא? !... ("וואָס אַרט דיר אַז דאָס איז ער? !")

1. שהרבי הוא מלך המשיח. אודות הלשון "הוא הוא" ראה סוטה יג, א תוד"ה סרח. וראה עד"ז בשיחת ליל ה' דהג הסוכות ה'תשמ"ז (התוועדות ח"א ע' 266): "תוכנו של השם "צמח צדק" - רומז למשיח צדקנו... כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו - בדוגמת נשיא דורנו - הוא הוא המשיח" (בלתי מוגה, ההדגשה במקור).
2. כך כונו צדיקי פולין.

לאחד הרבי כתב להשתמש בימי הסליחות בתעמולה בין באי בית הכנסת בהודעה שזהו זמן חבלי משיח ולא לתר לגאולה ע"י לאלתר לתשובה, ואילו לשני כתב הרבי שישתדל שהכרוז יודפס בעיתון היהודי המודפס באזור בו הוא מתגורר. לכל אחד מהחסידים מצא הרבי את דרך הפעולה בה עליו לנהוג כדי להצטרף להפצת קריאתו הקדושה של אדמו"ר הריי"צ.

המדבקה של מחנה ישראל

'מבצע' הדבקה

קרוב לשנתיים חלפו מאז החל אדמו"ר הרי"צ בפרסום בשורת הגאולה, ובשנת תש"ג החל הרבי לעסוק ב'מבצע' חדש לפרסום הבשורה הגאולתית של אדמו"ר

הרי"צ. בהוראת הרבי, הודפסו מטעם ארגון 'מחנה ישראל' עשרות אלפי מדבקות קטנות עם הכיתוב "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", (כאשר בהמשך הושמטו המילים 'לאלתר לתשובה' ועיקר הדגש ניתן על הבשורה העכשווית: "לאלתר לגאולה"...) .

כרוזים אלו חולקו בין התמימים ואנ"ש, שהחלו לתלות את המדבקות בכל חור אפשרי ברחבי ניו-יורק רבתי. במקומות חוקיים ושאינם, על עמודי חשמל ובתחנות האוטובוסים והרכבות, מבלי להתפעל מ'מה יאמרו' ומבלי לחשוש ל'כבוד ליובאוויטש' - דברו של נשיא הדור צריך להגיע לכל יהודי באשר הוא, ואם בשביל זה צריך לצאת לרחובה של עיר ולהדביק את הכרוזות בקרנות הרחובות - זהו תפקידו של חסיד.

בפי חסידים רווחת השמועה, שמלבד עידוד העיסוק וההפצה של מדבקות אלו היו מספר הזדמנויות בהם הרבי שליט"א בעצמו הדביק כרוזות אלו על כותלי קרונות הרכבת בסאבווי.

הקורא את ה'קול קורא' למפרע - לא יצא!

כחסידים, ברור לנו מעל לכל ספק ש"חזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם", ואף הגה מדבריו הקדושים של אדמו"ר הרי"צ לא נפל ארצה ח"ו, ואף אם הגאולה מתעכבת עוד רגע וחושך הגלות ממשיך להעלים ולהסתיר - הרי זהו חסרון בנו בלבד, וברגע כמימרא נזכה לחזות במימוש הבשורה לעיני בשר.

אך בנוסף לכך, מוכרחים אנו לקרוא את ה'קול קורא' אליבא דנפשי, ולחיות אותו יום-יום ושעה שעה. אסור לנו לקרוא את הדברים ולהתייחס אליהם כפרק נוסף בדברי ימי החסידים שחלף והלך לו, קריאתו הנצחית של אדמו"ר הרי"צ צריכה להדהד באוזנינו, ולהניע אותנו להמשיך ולפעול ללא לאות מבלי להתעייף ומבלי להרפות ידיים.

ככל שהזמן חולף, הקריאה של 'לאלתר לגאולה' רק הולכת ומתעצמת, והופכת למשמעותית יותר ולמוחשית יותר.

ואם הדברים אמורים לגבי בשורת הגאולה שבישר הנשיא השישי בשושלת הזהב של חסידות חב"ד, מתאימים הדברים שבעתיים כלפינו אנו, חסידי הדור השביעי, עליו הוטלה השליחות היחידה, "קבלת פני משיח צדקנו".

עלינו להתמסר במלוא הלהט לפרסום בשורת הגאולה, ולהביא את דבר נביא הדור לכל אחד ואחת מאנשים הדור. עלינו להידמות במעשינו - ולו במעט - לאופן בו הרבי נהג בקריאתו של אדמו"ר הרי"צ. אסור לנו לתת לנושא לרדת מסדר היום שלנו: כל מכתב צריך לגעת בנושא הזה, כל שיחת חולין צריכה להתחיל ולהסתיים עם בשורה זו, עלינו לנצל כל אפיק אפשרי כדי להחדיר את קריאתו הקדושה של הרבי בכל מקום שדינו מגעת:

"ענויים, הגיע זמן גאולתכם!..."

”עשו פרסום בקול קרנות ומשרוקיות”:

הנה זה משיח בא!

לפנינו חיבור מעורר עניין שהתפרסם בירחון “הקריאה והקדושה” לקראת חג השבועות ה’תש”ב, חתום בשם העט: “בן ישראל” • החיבור נכתב בארמית בסגנון ה”אקדמות” לחג השבועות ומעורר את הרבנים אודות תפקידם בתקופה זו להביא בפני העם את נבואת הגאולה מנשיא הדור • והימים האלה נזכרים ונעשים

- תרגום חופשי ללה”ק ע”י מערכת “ועד חיילי בית דוד” -

תא	אקדמות מילין ושריות שו בראשית הדברים ותחילת השיחה
תא	אולא ממרנן שאילנא במטו רשות ממרנן אשאל בתחינה
תא	בבו לא תינטרון להאי רשים רשוו שנאה אל תשמרו לזה רושם הרשימה
תא	בגין דאנא רגיז לחבורתא קדיש על כך שאני מרגיז את החבורה הקדושה
תא	גבי מירתת, אפיי צהיבו מכסיפו גבי נרעד, פניי צהובות מבושה
תא	גוזלא באריוותא סביך ועביד קרבו גוזל באריות מסתבך ועושה קרב
תא	דלטוריא דאמרית אדרבנן ודייני דמ הרכילות שאומר אני על רבנן ודייני העיר
תא	דרדרין ביה, ברם בשלם ונעימ קוצים יש בה, אך בשלום ונעימות

- תא הדא קברניט, אדמו"ר, חד דרישי גלוו
זהו הקברניט, אדמו"ר, אחד מראשי הגולה
- תא הדר שמיה, יוסף יצחק שליט"א, בהאי אתרו
הדר שמו, יוסף יצחק שליט"א, בזה המקום
- תא והוא אחוי לן טמירי ועתידי למי
והוא הראה לנו נסתרות ועתידות לבוא
- תא ואיננו במילי דמשיחא דאתי לבי
והם בדברי המשיח הבא לבית
- תא זכויי כן נזכה לדין טבא וחדוו
זכה כן נזכה לזאת הטובה והשמחה
- תא זמנא דא אוקמינן אדמו"ר אחזק
בפעם הזאת נעמיד את אדמו"ר על חזקתו
- תא חדתא טבא דין מהני מילי מעליו
חדשה הטובה הזו מהדברים המעולים
- תא חבל, דעבדי רבנן להאי בשורתא שתיקו
חבל שעושים רבנן מבשורה זאת שתיקה
- תא טפסרי דאורייתא מטכסין בקל ובלחיש
שרי התורה מטכסים עצה בקול ובלחש
- תא טיבותיה לשקיל ולשדייה אחיזר
טובתו לקחת ולהשליכה לקוצים
- תא ילפינן מנייכו רבנן סוכלתנו
למדנו ממכם רבנן חכמה
- תא יאיין עלן פתגמיכון כי גדיא בסינקו
ערבים עלינו דבריכם כגדי משובח
- תא כדנן ארי נפשי מנייכו מבה
כעת הנה נפשי ממכם נבהלת
- תא כד אפתח למימר, לכון ידעי הלכ
כשאפתח לומר, לכם יודעי הלכה
- תא לא נהירא לן שבילכון דא, למפרט בשפו
לא ברור לנו דרככם זו, שתפתחו שפתותיכם
- תא להן דין אתמהא, סגויי זכוו
על זאת אתמהא, מרובי הזכויות
- תא מסתפינא דדעתיכון לאו בקשוט וכדאי
חוששני שדעתכם לא באמת וככתוב
- תא מסופקני אין אשכחתון הדא מרגני
מסופקני אם מצאתם זאת המרגלית

- תא **ניחא, דמקמא מחשבי-קיצין בלווט**
ניחא, בתחילה כשמחשבי-קיצין היו בקללה
- תא **נבני בעידיניה, ארי אוקי אזחל**
שיבנה בזמנו, נעמידו על 'בעתה'
- תא **סגיאין רמזי דקיצא - כומצא ושריג**
מרובים רמזי הקץ - ועבים כענפים
- תא **סבי ועולימין שרויין בזעיא ואימ**
סבים ונערים שרויים בפחד ואימה
- תא **עידנא מטא, נפיקו ידעי הלכתא ומתני**
הגיע הזמן, צאו יודעי הלכה ומשנה
- תא **עבידו פרסומא בקל קרנא משרוקי**
עשו פרסום בקול קרנות ומשרוקיות
- תא **פעוט אנא וזעיר, וארו שותא בלא רשו**
פעוט אני וזעיר, ואומר שיחתי ללא רשות
- תא **פרט לתורגמן דרבו, דמחוור לנבוא**
מלבד זאת שאני תורגמן של רבי, שברורה נבואתו
- תא **צבית ורגיג אנא קצת חרוא להודעו**
חפץ ותאב אני קצת שמחה להודיע
- תא **צדיותא דבמוחין לתרך באצלחו**
את ריקות המוחין לגרש בהצלחה
- תא **קריבו רעויא, אנהיגו טרשו**
גשו הרועים, הנהיגו הצאן
- תא **קבל חובין - תיובתא, תחות עויין - בעו**
כנגד החובות - תשובה, כנגד העונות - תפלה
- תא **רשיעו נפישין ואינון זוקוקין לאתערו**
הרשעים רבים והן זוקוקים להתעוררות
- תא **רבנן כד לא ישיזבינון, כולי עלמא בגריעו**
אם רבנן לא יצילונו, כולנו בכף חובה
- תא **שבריריא בהאי שעתא כאעא לדין מדרו**
הסכנות בזאת השעה, כעצים לזאת המדורה
- תא **שפיר דין לאכרזא בצפרא ובאור**
יפה זאת להכריז בוקר וערב
- תא **תיובתא עבידו כולכון, ואין יציבא היא, שלימ**
תשובה עשו כולכם, ואם אמיתית היא, ושלימה
- תא **תהוון בריכין לאלה ותזכון לנחמ**
תהיו ברוכים לאלוקים ותזכו לנחמה

מותר לך להתבייש עם הרבי שנמצא בלבך!

מכתב מיוחד ונוקב שכתב הרה"ח ר' אברהם פאריז ע"ה בקשר ל"קול-קורא", בו הוא מעורר אודות האמונה התקיפה בדברי הרבי, שלא שייך בה שינויים ועומדת על תילה, גם אם נראה ההיפך...

ב"ה, יום ג' ט"ז אייר תש"ד

[. .] קיבלתי מכתבך שכתבת ביו"ד שבט תש"ד, וקראתי בו שכותב אתה "שקרירות פעל בכלל על כולם לדאבון לבנו", ובפרט שכותב אתה, "...נא לא לכתוד דבר". וכאשר אני בעל התרגשות, הדבר מאוד "לקח אותי", וראיתי בזה את אמיתיות האימרה "ואתה צדיק על כל הבא עלינו כו..." עלינו רק לבקש בככיות ובתחנונים בחסד חינם, אב-רחום, הפסק להלקות את ילדיך.

בליובאוויטש, במטבח, היה טבח בשם משה שלמה. הוא היה אומר: "אין לי צורך לצאת אל העולם ולראות כיצד הוא מתדרדר. די לי להביט סביבי במטבח, על התמימים, ולראות את התדרדרותו של העולם". אותו הדבר אומר אני. בהסתכלות על האברכים שלנו שיחיו - אתם הרי "שפיץ-חב"ד" - ניתן להבין את המצב בעולם.

בדבריך גופא, לפי דעתי, מונח התירוץ על קושייתך. אתה שואל: "מדוע [הרבי] מודה לסניפכם "מחנה ישראל" על הפרסום של 'לא לתר לתשובה' ואינו מזכיר כלל אודות הפרסום של 'לא לתר לגאולה'?"

התירוץ לפי דעתי הוא, שזה סימן שלא פרסמתם זאת. מדוע לא פרסמתם זאת, מכיון שהאמונה בזה חסרה גם אצלכם. אתה עצמך כותב שנוצרה אצלכם קרירות בזה, זאת אומרת: שגם אצלכם לא היה בזה אמונה מלכתחילה. ב'אמונה' לא שייך שום שינויים, שום מניעה ושום סיבה. אפילו כאשר יציגו לאדם ענין הפכי - האמונה תעמוד על תילה, עם כל התוקף, ולא תזוז זיו כל-שהוא. ואצלכם - הרי ישנו שינוי (כפי שאתה כותב), סימן הוא שגם קודם לא

היה לכם אמונה (אצלכם זה היה רק "מהיכא תיתי") ודבר שלא נמצא אצלך אינך יכול לפעול אותו אצל הזולת. ולכן – לא מגיע לכם תודה על כך, תודה עבור תליית מודעות על הקירות בלבד.

בעצמי שמעתי כמה פעמים בשיחות מפי קדשו, והדבר מופיע פעמים רבות ב"הקריאה והקדושה" וב"קול קורא'ס": "אל לנו להיות מיואשים". הגם שניתן ללמוד את כוונת הדברים כפי שהדבר נראה במקומו, אך אני חשתי בדברים, כאשר שמעתי אותם עוד בשנת תש"א, שאפילו באם יגיע רגע שייראה לכאורה היפך כל הענין ח"ו, שגם בזמן שכזה "אל לנו להיות מיואשים".

איזו כוונה יכולה להיות טמונה באופן עבודה שכזה? אלא הענין הוא, שהעבודה הנדרשת מאיתנו היא: שאנו נבחר להאמין באמונה עצמה. לא שנאמין בדברים היות ואנו מאמינים במבשר – שהוא לבטח יודע נכונה, מצד העובדות, מצד שאומרים לו כך מלמעלה.

האמת היא שהוא יודע את היום המדויק, וכפי שהוא מציין ב"קול-קורא" הרביעי, ש"בן תורה יודע את היום... וד"ל. קח לידך את ה"קול-קורא" הרביעי, למד אותו היטב כפי הנדרש, ותהיה לך בהירות בענינים רבים, יסתלקו אצלך סתירות רבות ותבין ממנו את כל הגישה של "הקריאה-והקדושה".

ברצוני לכתוב לך דבר נוסף – בתקוה שלא יהיו לך כעס וטענות כלפי – אינך מכיר את אבינו הקדוש משיח ה' כ"ק אדמו"ר שליט"א. אתה כותב לי "נא לא לכחד דבר". מילים אלו מגלות מה שמונח אצלך בהחבא בתוך הלב, שאתה

מדוע לא פרסמתם זאת, מכיון שהאמונה בזה חסרה גם אצלכם. ב'אמונה' לא שייך שום שינויים, שום מניעה ושום סיבה. אפילו כאשר יציגו לאדם ענין הפכי – האמונה תעמוד על תילה, עם כל התוקף, ולא תזוז זיז כל-שהוא. ואצלכם – הרי ישנו שינוי (כפי שאתה כותב), סימן הוא שגם קודם לא היה לכם אמונה

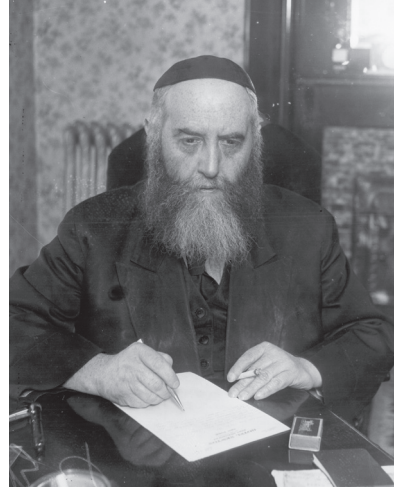
חושב שתיתכן אפשרות ומציאות שהרבי יאמר פעם משהו אחר [=יחזור בו מדבריו]. מותר לך להתבייש עם הרבי שנמצא בלבך! איזה רבי יש לך בלבך?!

כתוב "לא איש א-ל ויכזב וכן אדם ויתנחם וגו'", אני לומד את פשט הכתוב כך: לכאורה היה צריך להיות כתוב "לא א-ל איש ויכזב", מדוע נאמר "לא איש א-ל ויכזב"? אלא הרמז בזה הוא, שעלינו לדעת שאפילו ה"איש א-ל", ע"ד איש האלוקים כמשה רבינו, גם הוא "לא יכזב". היות ומשה רבינו אינו אומר דברים משלו. מה שהאלוקות מצווה - את זה הוא אומר. זהו איש אלוקים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א הוא הרי המשה רבינו, והוא איש האלוקים (עיין בהקד"ק). במילא, באם הוא אמר משהו - הוא לא יאמר אחרת, וכך יהיה, דבר ה' יקום לעולם, רק האופן יכול להיות בקלות יותר בחסד וברחמים.

אבינו הקדוש משיח ה' כ"ק אדמו"ר שליט"א, אמר לי פעם

ביחידות, כאשר הראתי לו מכתב מבתי וואלף תח"י [=מברק לרבי, ובו בקשת ברכה עבור בתו שנפלה למשכב למשך זמן רב עקב סיבוך לידה], אמרתי לו אז: "רבי, אייערע אַ וואָרט ווערט ניט פֿאַרפֿאַלען" [=מילותיך אינם הולכים לאיבוד]. הינך יכול לשער באילו פנים אמרתי זאת, בקול שפל ורפה ובפנים סמוקות ומבוישות.

הרבי פנה אלי, בפנים רציניות... ואמר לי בלשון הזו: "מייער אַ וואָרט ווערט ניט פֿאַרפֿאַלען ניט למעלה און ניט למטה, און מ'דאַרף עס זאגען מיט

כתוב "לא איש א-ל ויכזב וכן אדם ויתנחם וגו'", אני לומד את פשט הכתוב כך: לכאורה היה צריך להיות כתוב "לא א-ל איש ויכזב", מדוע נאמר "לא איש א-ל ויכזב"? אלא הרמז בזה הוא, שעלינו לדעת שאפילו ה"איש א-ל", ע"ד איש האלוקים כמשה רבינו, גם הוא "לא יכזב". היות ומשה רבינו אינו אומר דברים משלו. מה שהאלוקות מצווה - את זה הוא אומר.

אָ דגש און ניט מיט אַ רפה" [=מילה שלי אינה הולכת לאיבוד לא למעלה ולא למטה, וצריך לומר זאת עם "דגש" ולא עם "רפה"]. עכ"ל. והרבי חזר על דברים אלו כמה פעמים, כדי שאשמע את הדברים היטב ואקלוט כל מילה ומילה. ממילים אלו ניתן 'לקחת' מאוד מאוד הרבה. ניכר שהוא יודע שלמעלה אפילו מילה שלו תופסת מקום גדול וחשוב, ועוד משמע מכך, שעלינו לראות להפיץ בכל העולם, זאת אומרת להכריז בקול רם ובוטח, מי הוא. הדבר נוגע לטובת כלל ישראל.

דבר נוסף ביכולתי לומר לך, דבר ששמעתי ביומא דפגרא לערך בשנת תש"א - אני מתעצל לחפש באיזו שיחה, אך מילים אלו שמעתי בעצמי מפיו הקדוש - "שאותו בחרו שהוא יהיה השליח". הוא (הרבי) דיבר אז בשליחות אינה מהדברים הקלים, וסיפר ע"כ סיפור מכ"ק אדמו"ר הצמח-צדק, והוא אמר אז איך שעל כל מילה הוא מתמוגג בככי והוא נהיה חולה מכך, ואמר בזה הלשון: "מי שטייט און מי שטופט מיך, אַז איך זאָל דאָס ריידען" [=עומדים ודוחפים אותי (לוחצים עלי) שאדבר זאת].

הוא דיבר אז מילים קשות אודות חבלי משיח. הבטתי משני צדדיו, ולא ראיתי שמישהו ידחף אותו...

לומדים גאולה

הרה"ח ר' שניאור זלמן שי' הרצל

השמחה דלעתיד לבוא

דוד המלך בתהילים מבטיח לנו שכעת אין בכוחנו לשמוח בשמחה אמיתית, ורק 'אז' - בגאולה השלימה - 'ימלא שחוק פיננו' • מה מהותה של שמחה זו, וכיצד ביכולתנו להתחיל ולטעום ממנה כבר היום? • מוגש לרגל ריקודי השמחה לקבלת פני משיח המתקיימים מידי שנה בחצר 770 - בית משיח ביום ו"ג תשרי

שמחת הגאולה

אחד הדברים המיוחדים שיתחדשו בימות המשיח הוא, "אז ימלא שחוק פיננו". דוקא כשתבוא הגאולה תהי' שמחה אמיתית. השמחה תהי' לא רק משום שנסתיימה הגלות המרה, אלא מפני החידוש הגדול שיתחדש לעת"ל לאחר (ועל-ידי) שנשלמה עבודת בני"ז בזמן הגלות. שמחה זו תבטא את תכלית בריאת כל העולם, ולכן על שמחה זו נאמר: "אז ימלא שחוק פיננו" - אז, בבוא הגאולה (כמו שנאמר לפני זה: "בשוב ה' את שיבת ציון"), יפרוץ ה'שחוק' החוצה, מרוב השמחה שתהיה אז.

ענין ה'שחוק' והשמחה קשור גם לכך שלעת"ל יהי' גילוי מידתו של יצחק אבינו. וכדברי הגמ' (שבת פט, ב) שלעת"ל ייאמר ליצחק "כי אתה אבינו", כלומר, שמידתו תהי' אז המידה העיקרית והשולטת. שמו של יצחק אבינו קשור לשמחה, כפי שמפורש בתורה בעניין לידתו של יצחק: "ותאמר שרה צחוק עשה לי אלוקים". בשמו של יצחק מצוי גם רמז לכך, שהשמחה שקשורה בו תפרוץ רק לעת"ל, שכן 'יצחק' הוא בלשון עתיד - אז, בבוא הגאולה, הוא יצחק וישמח.

כמשל "ציפור המדברת"

'שחוק' ושמחה מתעוררים אצל האדם בגלל חידוש מסוים. הטוב עצמו, גם כשהוא טוב נעלה, אינו מביא כל-כך צחוק ושמחה. הצחוק פורץ כשיש דבר שיש בו משום חידוש. בתורת החסידות מובא על כך משל מ"ציפור המדברת" שמשעשעת את המלך. למלך לא חסרים אנשים שמדברים, ביניהם גם אנשים חכמים ונבונים

המשמיעים דברי חכמה ושכל. מכל - מקום הצחוק והתענוג שלו באים דווקא מציפור שמוציאה מפיה כמה מילים. משום שכשהאדם מדבר אין בכך משום חידוש, אבל כשציפור מדברת זהו דבר חידוש, דבר בלתי רגיל כלל, ולכן הוא גורם צחוק ותענוג.

בדרך זו יש להבין את שמחת הגאולה. כל עבודתנו בעולם הזה בכלל, ובפרט במשך זמן הגלות, היא להפך את ישות העולם ולעשותו כלי לאור האלוקי. וכפתגם הידוע: הקב"ה ברא את העולם מאין ליש, וצדיקים עושים את היש לאין, שמבטלים את ישות העולם ועושים אותה כלי לרוחניות. כשם שהתהוות העולם מאין ליש הוא חידוש גמור, כך הפיכת ישות העולם לאין ורוחניות הוא בחינת חידוש.

זה שבעולמות עליונים מאיר האור האלוקי אין בכך חידוש. כמו כן בעבודת האדם, זה שנשמת האדם עובדת את הקב"ה והיא כלי לאור הקדושה אין כאן חידוש. אבל כשהאדם מזכך את גופו ונפשו ובהמית עד שתמורת זה שעד כה היו מעלימים ומסתירים על אור הנשמה הרי הם גופא נהפכים לקדושה, הרי כאן "חידוש" - בדוגמת החידוש של "ציפור המדברת" - והוא הגורם בחינת השמחה.

"צחוק עשה לי אלקים"

זו היתה גם מידתו של יצחק אבינו, שעסק בחפירת בארות. גם בחפירת באר במדבר יש שמחה הנובעת מהחידוש שבדבר. מגיעים למקום יבש, ולא

מסתפקים בהבאת מים ממקום אחר, אלא הופכים את המדבר עצמו לגן רווה, על ידי שחופרים באר בתוך המדבר, מסירים את העפר המכסה על הבאר ומוצאים את המים שהיו חבויים בו. בחפירת בארות נרמזת עבודה זו של "ביטול היש", להסיר את החומר המכסה על האור האלקי ולגלות את האמת האלקית שבתוך הבריאה, ולכן מביא הדבר שמחה רבה.

עבודה זו שייכת דוקא ליצחק אבינו וכפי שמבאר בתורה אור פ' תולדות (יז, ג): "יצחק הי' חופר בארות שהוא גילוי ממטה למעלה מהעלם לגילוי כמשל הבור אשר המים שם בהעלם וע"י החפירה נגלו המים כו'. והנה הגם שאברהם היה ג"כ חופר בארות אבל כתיב ויסתמום פלשתים .. ולע"ל כתיב כי אתה אבינו שעיקר הצחוק והשמחה יהיה מבחי' יצחק שהוא ממטה למעלה אשר בחי' זו אין קץ ותכלית כו' משא"כ אברהם בבחי' ממעלה למטה יש לה גבול המשכה למטה .. משא"כ יצחק .. בחי' אין קץ ותכלית .. ומזה נתהווה עיקר הצחוק כי גמירי משמיא מיהב יהבי משקל לא שקלי כו' מיהב הוא בחי' השתלשלות מאין ליש כו'. אבל עבודת האדם הוא ההיפוך והוא להיות ביטול היש לאין והוא בחי' יצחק צחוק ותענוג גדול".

ממי אתה מתבייש?!...

. . ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו - שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה. ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו. ואדרבה: כשבא מישוה וישאל: "לשמחה מה זה עושה" ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים שמשיח כבר בא, ותיכף בא לכא"א מאתנו, מכס, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממשיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם - שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת ש"הנה זה בא". שמשיח צדקנו בא, ולוקח את כל בני' לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי.

(משיחת י"ג תשרי תשנ"ב - בלתי מוגה)

זהו גם כן מה שנאמר "צחוק עשה לי אלקים", שנקט כאן שם אלקים דוקא ולא שם הוי'. כי עיקר השמחה והצחוק הוא בכך שמהפכים את ההעלם וההסתר הנמשך משם אלקים, מדת הדין והצמצום. וכפי שמבאר בתורה אור שם (יח, א): ש"עיקר הצחוק והתענוג מתגלה כשנשלם הבריור והתיקון דשם אלקים וכמו במעשה בראשית כתיב וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד ויכולו השמים, שבגמר כל המלאכה נתגלה התענוג. משא"כ בעוד שלא נגמרה המלאכה אין התענוג מתגלה כי אם הוא עוסק לגמור המלאכה".

• • •

ויש להוסיף, שבדורנו זה התחיל כבר הענין של "אז ימלא שחוק פינו". דבר זה מפורש בשיחת י"א אלול תנש"א, ותוכן הדברים:

"נשיא דורנו ענינו "אז" - דור השמיני, והוא הכריז בעצמו "לאלתר לגאולה" וציוה וחזר על כך והורה לפרסם - ש"הנה זה בא" . . ומה שבעוה"ז לא שייך שחוק - הרי בפסוק מפורש, שבמה דברים אמורים - כשמדובר רגע קודם גילוי משיח צדקנו, אבל מכיון שנשיא דורנו היה המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף, ממילא יש לא רק רשות ל"ימלא שחוק פינו ולשונונו רינה", אלא ישנם כל הענינים ד"יוסף" ו"יצחק"!

מקורות: תורה אור פ' תולדות ופ' ויצא; לקו"ת פ' ואתחנן; התועודיות תנש"א ח"ד

התוועדות חסידיה

הרה"ח ר' עופר שי' מיודובניק

יודע את העולם ומתכוון למרוד בו!

באותו זמן שאדמו"ר המהר"ש חיפש 'מניין'
• ליובאוויטש, הוא יצר זן חדש של חסידים...
במה התייחדו הסוחרים ובעלי ההון שהיו מקושרים
לאדמו"ר המהר"ש, ומה ההבדל בין 'סוחרים'
חסידים' ל'חסידים סוחרים'? • משא מאלף מאת
הרה"ח הרב עופר שי' מיודובניק, משפיע בשיבת
חסידי חב"ד ליובאוויטש צפת

תקופת נשיאותו של אדמו"ר המהר"ש

את "ספר התולדות" של הרבי מהר"ש כתב הרבי שליט"א מלך המשיח בעצמו.

בהסתכלות של היסטוריון, התקופה של הרבי מהר"ש נראית כ"נקודת תפר" - הרבי מהר"ש בשביל אותו היסטוריון הוא בסך הכל "נושא הלפיד" שחיבר בין ה"צמח צדק" לרבי הרש"ב. חסידות חב"ד, נראה לו שישנה תקופה בחסידות חב"ד שנחשבת ("רוח"ו) כ"לא מוצלחת". מדובר בתקופה בה נהג בנשיאות הרבי המהר"ש נ"ע.

ישנם סיפורים יותר ידועים ופחות ידועים, אך הנקודה אחת היא - בתקופת הרבי המהר"ש, חסידות חב"ד-ליובאוויטש היתה כביכול בנקודת שפל. זה התבטא במספר חסידים שהגיעו לליובאוויטש (היתה תקופה בה היה חסר "מניין" לתפילות...), הרבי המהר"ש הסתיר את צדקותו, כידוע הסיפור שהסתיר את ה"עץ חיים" מתחת לעיתון כדי שהחסידי לא יבחינו בו, הרבי סבל מחולאים רבים ועצומים כל ימי חייו (עד כדי כך, שלא נותרה תמונה ממנו בגלל פניו המיוסרות).

לאחר הסתלקות אדמו"ר ה"צמח צדק", שמשו כמעט כל בניו כאדמו"רים, רוב החסידים, נהרו אחרי הבן הבכור - המהרי"ל - שהתגורר בקאפוסט, היו אחרים שהסתופפו בניעזיין, אוורוטש, באברויסק וכו', בליובאוויטש כמעט ולא נותרו חסידים. כל החסידים

המפורסמים - הרוגוצויבר לדוגמה - לא היה חסיד ליובאוויטש! הרש"י זיין, ועוד רבים אחרים (גם שז"ר - היה בבאברויסק!).

גם מבחינת מאמרי החסידות שנאמרו ע"י הרבי המהר"ש, היו חסידים שסברו כי לא היה בהם (ח"ו) כל חידוש לגבי המאמרים שנאמרו ע"י נשיאי חב"ד שקדמו לרבי המהר"ש. גם שנות נשיאותו של הרבי המהר"ש לא ארכו הרבה זמן - י"ז שנה בסך-הכל.

לאדמו"ר הצמח צדק היו שלוש מאות אלף חסידים. בתקופת הרבי הרש"ב התפוררו שאר הזרמים בחסידות חב"ד, וכולם חזרו חזרה להסתופף בליובאוויטש. הוקמה תומכי תמימים, מאמרי החסידות נאמרו בשופי, הרבי שהה תדיר עם החסידים, ההתועדויות התקיימו כסדרם, ולכאורה הכל "חזר" למסלולו.

למה ישנם עניים ועשירים

לפני שמסבירים את המעלה המהותית אצל החסידים שהיו תחת הנהגתו של הרבי המהר"ש, נקדים סיפור שסיפר ר' זלמן זלאטאפאלסקי, שמבטא את הנקודה הזו בבהירות:

רומניה, היתה תמיד ארץ עשירה, אך התושבים שבה לא היו יותר מידי חכמים. היות וכך, היה זה כר נרחב ליהודים להגיע לשם ולהתעשר בקלות.

קרה, ואדמו"ר המהר"ש הגיע לביקור ברומניה (ככל הנראה כחלק מנסיעה למעיינות המרפא לצורך בריאותו הלקויה), כשהגיע לאחת העיירות, נעמד אדמו"ר המהר"ש בכיכר העיר המרכזית, ומאות אנשים התאספו, בחצרות שמסביב, על הגגות, על העצים ובכל מקום אפשרי.

הרבי המהר"ש נ"ע פתח בדבריו ואמר שיחה קצרה: חז"ל בגמרא אומרים, שהקב"ה ברא את העולם באופן בו ישנם עניים ועשירים, והסיבה לכך היא, כדי שתהיה צדקה, והעשירים יתנו לעניים מכספם וזהבם.

אך העניים שואלים: "מדוע אני צריך להיות העני, שמישהו אחר יהיה עני, ואני אהיה העשיר שנותן לו כסף וזהב?" ---

אדמו"ר המהר"ש סיים את דבריו הקצרים, וכל האנשים העשירים שעמדו סביבו געו ורטטו מבכי...

אנשי המעלה

מדוע העשירים רטטו מבכי? מה עבר להם בראש

כאשר העולם מתחיל לתפוס מקום אצל בחור, הוא מתחיל לשנות את האידיאולוגי שלו. כאשר בחור מוריד את החיות שלו בענייני גאולה ומשיח וכדומה, אין זה בגלל שהוא גילה "אמת" אחרת, שהוא התעמק ומצא שהאמת בצד השני, אלא פשוט העולם התחיל לתפוס אצלו מקום...

באותה שעה?

הם עשו חשבון נפש. האם אנחנו אכן ממלאים את תפקידנו? האם אנחנו אכן מיישמים כראוי את התפקיד שהוטל עלינו ע"י ההשגחה העליונה? הקב"ה נתן לי כסף וזהב, אך האם אני משתמש בהם כראוי?

לכל אחד ואחד מאיתנו ישנם מעלות, כל אחד ואחד מאיתנו הוא "עשיר" בנקודה מסויימת. יש נקודה בה הוא מוצלח יותר מכל השאר. אצל אחד זה כושר הדיבור, אצל השני זה כישרון הכתיבה, אצל השלישי זה תפיסה מהירה, ואצל הרביעי זה זיכרון טוב.

כל אחד צריך לזכור מה הוא ומי הוא. צריך לזכור שבסך-הכל, המעלות שיש לנו הם מתנה שהקב"ה נתן לנו, והמטרה שהוא נתן לנו אותם, זה כדי שנשתמש בהם כראוי, האם אנחנו משתמשים איתם כראוי האם אנחנו מנצלים אותם כדבעי?

יכול להיות אחד שמרגיש שהוא יותר טוב מחבר שלו, עובדה, הוא יותר "מוצלח" מהחבר. אבל הוא למעשה שוכח שזה ניתן לו במתנה מלמעלה, וזה ניתן לו לצורך מטרה מאוד מסויימת.

זוהי אחת מהנקודות

שהאירה בגלוי אצל חסידיו של הרבי המהר"ש (ועוד לא נגענו בנקודה של "לכתחילה אריבער"...) - הכשרונות והמעלות שיש בי, הם לא שלי, יש לי את הזכות להשתמש בהם, האם אני עושה זאת כראוי?

חסידים סוחרים

אותם עשירים מופלגים שסיפרנו עליהם קודם, התבטאה אצלם גם הנקודה העיקרית של הרבי המהר"ש - "לכתחילה אריבער".

כאשר מסתכלים בסיפורי החסידים על אותה תקופה, רואים חסידים שהיו נוסעים ברכבת שעות רבות לכל צד, וכאשר היו מנסים להפריע את מנוחתם, היה מתברר כי הם שקועים מראשם ועד רגלם בהשכלה חסידית בעומק נפלא. פשוט ראו שהם "מתנתקים" מהענין בו הם היו שקועים.

לא חסיד אחד, וגם לא שתיים, זוהי ההנהגה שהיתה בזמן אדמו"ר המהר"ש. אמנם החסידים התעסקו במסחר אבל הם היו "חסידים סוחרים". בראש ובראשונה הם היו חסידים, ועל זה נוספה גם ההתעסקות שלהם במסחר.

זוהי האמת של "לכתחילה אריבער", להסתכל על העולם בעיניים, להכיר אותו היטב עם כל השקרים והתרמיות שלו, ועם כל זה לא להתלכך ממנו, להישאר חסידים במלא מובן המילה.

הם לא התנתקו מהעולם, הם לא דילגו מעליו בלי להכיר אותו, הם ידעו היטב מהו עולם, אך דילגו מעליו בקלילות כאילו לא היה מציאות.

לחשוב חסידות ברכבת, בלי ספרים, בתנאי צפיפות, עם רעש הקרונות, עם טרדות המסחר ("מים רבים" כפי שזה נקרא בחסידות...), ולהיות שקוע בענין בחסידות, פירושו של דבר הוא לירוק לעולם בפנים. לא להתחשב בו כלל וכלל.

לכתחילה אריבער

זוהו הפירוש האמיתי בלכתחילה אריבער, להכיר את העולם, ולא להתייחס אליו. זה לא חכמה לעשות "לכתחילה אריבער" כשאתה לא יודע מעל מה אתה מדלג. הגדולה היא, שמכירים את העולם - ומדלגים עליו. לא מתחשבים בו.

ככה זה בכל דבר, גם במבצעים. יש אפשרות להגיע אל היהודי במבצע תפילין כחבר שלו, אפשר להגיע אליו מלמעלה בלי להתחשב עם כלי המקבל, אבל האופן האמיתי שצריך להגיע אליו הוא כמו 'דוד' שלו.

כאשר אתה ניגש אליו כמו דוד, אתה מגיע אליו מלמעלה, ו"מאציל" עליו. אתה לא צריך לגשת אליו ולבקש ממנו לעשות לך טובה ולהניח תפילין, וגם לא זו הדרך להכריח אותו, צריך מצד אחד להכיר אותו (אוי ואבוי לדוד שלא מכיר את האחייני שלו...), אך להגיע אליו מלמעלה באופן כזה שהוא לא יוכל לסרב, לגשת אליו בצורה כזו שאתה "יורד" אליו,

שאתה מעניק לו. באופן כזה, כל המבצעים נראים אחרת.

בדרך כלל, בדור שלנו, כאשר אנשים גודלים ומתחילים להתעסק במסחר ולגלגל כספים, הם דבר ראשון נעשים סוחרים, ובנוסף לזה הם גם חסידים, משתדלים לתרום למוסדות של הרבי ולהשתתף מפעם לפעם באיזה שהוא שיעור חסידות.

אבל זה לא נכון, אנחנו לא צריכים להיות "סוחרים חסידים", אלא צריכים להיות "חסידים סוחרים". זוהי נקודת ההבדל, דבר ראשון צריך להיות חסיד, להסתכל על העולם כאין ואפס המוחלט, ואזי לגשת אליו "מלמעלה", לרדת אליו, ולהתעסק איתו, להשפיע עליו, ולקדש אותו.

כאשר העולם מתחיל לתפוס מקום אצל בחור, הוא מתחיל לשנות את האידיאולוגיה שלו. כאשר בחור מוריד את החיות שלו בעניני גאולה ומשיח וכדומה, אין זה בגלל שהוא גילה "אמת" אחרת, שהוא התעמק ומצא שהאמת בצד השני, אלא פשוט העולם התחיל לתפוס אצלו מקום...

זה הפירוש
האמיתי
בלכתחילה
אריבער, להכיר
את העולם,
ולא להתייחס
אליו. זה לא
חכמה לעשות
"לכתחילה
אריבער"
כשאתה לא יודע
מעל מה אתה
מדלג. הגדולה
היא, שמכירים
את העולם -
ומדלגים עליו.
לא מתחשבים בו.

תמימים, צריכים לצאת למבצעים ולהסתכל על העולם מלמעלה למטה.
לא להתעלם מהעולם, לא לעצום עיניים, אלא להסתכל עליו - ולהתייחס אליו
כאין ואפס המוחלט ממש.

שנזכה לעשות נחת לרבי! שהרבי יהיה בריא! לחיים!
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות הרה"ח ר' צבי מרדכי וזוגתו שלומית

ילדיהם

יוסף יצחק

וזוגתו מרים דבורה ובתו חנה שפריצה

משה

מנחם מענדל

חנה

וחיה מושקא

גודמן

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' צבי הירש

בן הרה"ח ר' בן ציון

נלב"ע ז"ך אלול תש"מ

ומרת רבקה

בת הרה"ח ר' צבי

נלב"ע כ"ט תמוז תשס"ב

נדפס ע"י בניהם הרה"ח הרה"ת

שמואל ויעקב שי' שפריצער

לזכות
הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

